

Intervju med J. C. Mechoso

fAu - federación Anarquista uruguaya

2009-2010

Innehåll

Introduktion	3
Intervju Mechoso.	3

Introduktion

En kort introduktion och presentation om Juan Carlos Mechoso, vem han var och vilka händelser han var inblandad i under sitt liv. Han föddes den 24 mars 1935 i Flores-distriktet i staden Trinidad (Uruguay). Son till en solidarisk, ödmjuk och låginkomstfamilj, bestående av hans far, Nilo, hans mor, Alberta, och fyra syskon. Han arbetade från ung ålder för att hjälpa till i hemmet. I ett försök att undkomma ekonomisk fattigdom bosatte sig familjen i en hyresbostad (conventillo) i kvarter Palermo i Montevideo. Han började sin anarkistiska aktivism vid 14 års ålder på uppmaning av sin äldre bror Polo och Vicente, en medlem av barnrådet som välkomnades in i hans hem i solidaritet. Han var tidningsbud; arbetare inom köttindustrin, under vilken tid han deltog i historiska strider; och tryckeriarbetare, som tillsammans med Gerardo Gatti bidrog till grundandet av CNT. Uruguays centrala fackföreningen. Han var tvungen att leva gömd och tillbringade många år i fängelse, där han utstod tortyr med engagemang och värdighet, uppmuntrade sina medfångar i svåra tider och bildade studiegrupper. Han var alltid orubblig i sina övertygelser. Han var far till två barn. Han var farfar och gammelfarfar, en sällskapspartner, en vän och värd – tillsammans med sin partner Marina – för hundratals kollegor som stannade till vid hans hus för att prata. Han var alltid öppen för diskussion och broderligt utbyte. Han bidrog avsevärt till utvecklingen av vår especificismo anarkistiska strömning i Latinamerika, främst i Porto Alegre, Brasilien, och Rosario, Argentina, och är idag en referens för våra systerorganisationer. Han var verkligen en av de oumbärliga medlemmarna, på grund av sin uppfattning om det sociala och kollektiva, sitt outtröttliga arbete och sin ödmjukhet. Han var villig att riskera sitt liv för denna sak. Han utförde olika uppgifter inom organisationen, nådde högsta möjliga engagemangsnivå och var mycket viktig på organisationsnivå under utvecklingen av OPR 33, vår organisations väpnade verktyg. Han var närvarande vid grundandet av vår organisation, fAu, vid kongressen i oktober 1956, och även vid återuppbyggnaden efter diktaturens slut. Han var aktiv ända till slutet av sitt liv, ett liv av engagemang för den nya världen som han bar i sitt hjärta, ett liv av strid, kamp och motstånd. 1935-2022.

Intervju Mechoso.

Några inledande ord: Sedan den publicerades och spridits bland arbetare, studenter, ungdomar, bönder och den breda mångfalden av identiteter och verkligheter hos de folk som kämpar, har denna intervju skapat sin egen identitet som referens för anarkismen i Latinamerika och internationellt. Den publicerades i flera delar under 2009-2010, och som ni kan se är intervjuaren Felipe Correa, en brasiliansk anarkist. Därför kan denna intervju i Sydamerika sägas representera en viktig del av especificismo genom FAU:s historia. Den återger de koncept och metoder som FAU använder i sin dagliga aktivism.

År 2009: Felipe Corrêa – Som jag tidigare nämnt, är jag intresserad av att diskutera den strategi för social omvandling, som FAU föreslår och som involverar especificism, snarare än om organisationens historia. Hur skulle du själv definiera det, med tanke på att Fau: s "especificismo" har ett så stort inflytande i hela Latinamerika och i synnerhet i Brasilien (samtliga av landets especificista- organisationer, oavsett om de är konsoliderade eller under formation, har direkt inflytande från FAU). Med detta i åtanke, vad innebär especificism för FAU?

Juan Carlos Mechoso – Jag förstår den tematiska prioritet som du föreslår, även om jag tycker att det finns ett värde i att förtydliga att FAU:s especificism också kan "ses", den kan "läsas" genom dess handlingar, dess ställningstagande gentemot vissa problem, och också i strategin som tillämpas i den militanta politiska resan. Naturligtvis säger jag med detta inget som du inte redan vet, men jag tycker ändå det är viktigt att det har uttryckts.

Å andra sidan ska jag först påpeka att vi kommer att försöka svara utifrån ståndpunkter och dokument som organisationen har tagit fram vid olika historiska ögonblick. Naturligtvis kommer de som är närmast relaterade

till eller anspelar mest på organisationens nuvarande teoretisk-politiska ståndpunkt, vid en viss tidpunkt, att ha företrädare. Nåväl, vår personliga militanta uppgift har alltid förekommit, under dessa 54 år, i det organiska ramverket och vi har deltagit, genom olika tillfällen, i dess utarbetande, anpassning och bekräftelse av positioner som har varit horisonten för vår sociala och politiska vardagspraktik.

Vår skolning är en produkt ur det sammanhanget. Vi tar för givet att det som borde vara av mest intresse är de positioner som FAU har inom olika sociala områden. Detta utesluter naturligtvis inte att vi, i vissa precisa och kanske detaljerade frågor, ger våra personliga åsikter. Eller att vi, på grund av de tekniska krav som en rapport innehåller, måste skriva om innehållet för att göra det kortare. I vilket fall som helst kommer vi att försöka se till att dessa frågor inkluderas i organisationens huvudinriktning.

När FAU bildades, 1956, var specifismen den gemensamma teoretiska nämnaren för den militans som förbättrade dess politiska uppgift. Denna syn på anarkism tas som en stark allmän referens, som signalerar att vi är i färd med att bygga en anarkistisk politisk organisation. Den viktigaste teoretiska referensen är vid den tidpunkten Errico Malatesta. Detta innebär inte, och inte heller förs det på tal, att alla Malatestas idéer och förslag kommer att tas, på det sätt de utformades i dess historiska kontext. Men många av hans teoretiska och politiska åsikter och förslag om att agera i den socialt folkliga miljön var särskilt övervägda och tjänade som inspiration. Det är värt att säga att FAU:s specifism från början, även om den har Malatesta som referens, inte tar, låt oss säga, många av dess tillvägagångssätt, dess propositioner eller ens dess kontroverser med andra strömningar inom anarkismen.

Av hans kontroverser förtjänar hans vederläggande av individualism, som delades brett, särskild uppmärksamhet. Bakunin är den andra starka referensen. Några teman är också hämtade från den, som är vad FAU prioriterar i det ögonblicket, och beroende på tid och plats.

Man kan fråga sig här: Varför FAU lyfter vissa saker och utelämnar andra? Detta har en i grunden historisk förklaring. I uppbyggnaden av FAU finns det olika generationer av militanter, kamrater som varit aktiva inom anarkismen sedan 1910, 20 och 30. Många av dem hade redan deltagit i olika interna kontroverser, före och efter den ryska revolutionen. Deltagit i olika organisatoriska erfarenheter. Kamrater som till och med hade träffat, pratat och diskuterat med militanter som bildade de första fackföreningarna i Uruguay, det vill säga militanta från runt 1880. Ett fall som det med Marzovillo, som har varit aktiv sedan 1905 och som aktivt deltog i bildandet av kommittéer för att stödja Zapata på den tiden han kämpade i Mexiko. Dessutom, som exempel, flera aktivister som hade deltagit i den spanska revolutionen 1936. Man får inte heller glömma de anarkosyndikalister som arbetade tillsammans med kamrater som var aktiva eller närvarande vid omorganiseringen av FORU 1911 – kamrater som idag stödde specifismen. Vid tiden för bildandet av FAU cirkulerade annat material tillsammans med texter från Malatesta som främjade det specifika tänkandet hos uruguayanska militanter, som fallet med José María Fosalba, texter producerade på 1930-talet; ett annat exempel är Balkanskis text om anarkism och organisation, han var kopplad till den bulgariska federationen. Men fanns också konkreta föregångare till specifismen: år 1919 verkade "Kommittén för anarkistiska relationer", som utöver att samordna libertariansk militans på facklig och folklig nivå hade till syfte att grunda en specifik organisation. 1956, efter en lång process av aktiviteter och diskussioner, gav en plenarsession för relationskommittén upphov till FAU, vid den tiden Uruguays anarkistiska federation. Den nuvarande FAU är på ett komplext sätt arvtagaren till allt detta.

Men trots de varierande erfarenheter som aktivisterna förde med sig till bildandet av den nuvarande FAU, blev de teoretiska diskussionerna varken spända eller utdragna. Det fanns en tyst överenskommelse redan från början. De "gamla" kamraterna betraktade många av de tidigare debatterna som avslutade, diskussioner de tidigare hade fört med stor passion.

Man kan verkligen säga att den politiska karaktären hos den Organisation som grundades snarare låg i hur man tog sig an arbetet inom de olika arbetsområdena: fackligt, studentrelaterat, lokalt och internt. Det handlade om att analysera Uruguays historiska situation i det aktuella läget i förhållande till det politiska i stort, till det fackliga, det studentmässiga och det lokala – med särskilt fokus på Latinamerika. Nåväl, en av de första uppgifterna som FAU tog sig an så snart organisationen hade bildats var att arrangera den latinamerikanska anarkistkongressen, som genomfördes 1957. Kongress där: Kuba, Brasilien, Argentina, Chile och Uruguay deltar. Den centrala oro för den unga militanten som var majoriteten, var att den politiska organisation som skapades

var ett instrument som stärkte och främjade ”uppdateringen” av anarkismen i förhållande till vår specifika latinamerikanska och uruguayanska verklighet. Inte att kopiera eller mekaniskt överföra modeller och formler som hade sin relevans i andra historiska sammanhang. ”Utan mental lättja är vi skyldiga att tänka på vår verklighet och vår tid och producera svar därefter”, sades det grovt. Det säger sig självt att den latinamerikanska prioriteringen inte uteslöt en stark oro för det internationella. Särskilt med hänsyn till anarkismens internationalistiska avtryck i Uruguay som kom från åtminstone 1860 och framåt. Därför antog FAU redan från början en hållning som kallades ”tredje positionen”, vilken bestod i att kategoriskt förkasta både ”rysk och yankees imperialism”.

Så FAU:s specificism hade från början: Principdeklaration; Organisk stadga som fastställde skyldigheter och rättigheter; försök att lokalisera den allmänna och särskilda historiska situationen; samt arbetsplaner för olika områden som omfattade det omedelbara såväl som medellångsiktiga och långsiktiga perspektiv. Samtidigt fanns en medvetenhet om att många av positionerna måste förbättras och fördjupas i kommande kongresser. Det är värt att påpeka något som vi inte ser som oviktigt: inga ämnen betraktades som avslutade. Det fanns en ödmjukhet och medvetenhet om komplexiteten i de flesta av de teman som behandlades. Samtidigt påmindes man ofta om den skada som vissa dogmer, schematiska synsätt eller abstraktioner utanför sin kontext hade orsakat – och som felaktigt hade betraktats som giltiga för alla tider och platser. ”Anarkismen behöver idag mer än någonsin ett öppet sinne”, sa en gång en av de gamla militanta. Det är också värt att betona att detta aldrig innebar relativism eller pragmatism. Det fanns alltid en begreppsstruktur som stödde de olika diskurserna. En konceptuell struktur utformad i rörelse, med möjligheter till förändring beroende på de nya bidrag som växte fram på kunskapsnivå. Men allmänna aspekter av denna konceptuella kropp diskuterades och många andra underförstods. Man förkastade det arkitektoniska systemet för infrastruktur och överbyggnad; och hyste särskild oro för begrepp som: makt och staten, ideologi, utopins roll, vetenskap och socialism; att inte reducera klasskamp till enbart den ekonomiska strukturen; reformism och revolution; pacifism och revolutionärt våld; metod och innehåll; permanenta element i den kapitalistiska strukturen; förkastande av evolutionism och progressivism. För att nämna det mest relevanta från den tiden.

Det är värt att förtydliga att specificism inte förstods på samma sätt av alla, det fanns nyanser. Graden av organisering och engagemanget för det som löstes var en fråga som gav upphov till vissa skillnader. Det som har varit känt som ”syntesmodellen”, det vill säga alla anarkistiska strömningar tillsammans i samma organism, var aldrig en anledning till diskussion. Ingen föreslog något sådant. Men vid en viss tidpunkt fanns det en praxis av ett par grupper, vars agerande innebar strategier och prioriteringar som var mycket annorlunda än de som uttrycktes av facket, grannskapet, populära sektorer och en del av den militans som kom från studentmiljön. Detta blev en bidragande orsak, tillsammans med samtida politiska faktorer och en början till en sprängvis omdanande strategi, till att en grupp kamrater bröt sig ur rörelsen år 1963. Naturligtvis var dessa kamrater fortfarande anarkister, men de hade en annan syn på hur sociala förändringar borde genomföras.

Vi påpekar detta för att samtidigt säga att FAU hade olika perioder. Efter 1963 var organisationsförsamlingen, den strategiska sammanhållningen med en brytningsuppfattning, kollektivets engagemang för en större förberedelse i förhållande till det redan manifesterade förtrycket mycket djupare. Men detta är ett ämne som vi kan diskutera senare.

Även här började systematiseringen av teoretiska teman övervägas mer rigoröst, liksom att organisera den konceptuella struktur som skulle upprätthålla de olika diskurserna med adekvat koherens. Att en politisk organisation behövde ett konsekvent konceptuellt verktyg (eller verktygslåda) som skulle hjälpa, som skulle vara en vägledning, för den brytningsstrategi som vi ville genomföra, som skulle möjliggöra så rigorösa läsningar som möjligt av den sociala verkligheten och konstruktionen av politiska riktlinjer som ska omsättas i praktiken. Detta gjordes inte bara som ett uttalande eller en bra önsketanke. För att uttrycka det snabbt, detta behandlades som vilken annan arbetsfront som helst, vilket säkerställde att den hade samma regelbundenhet och planering.

FC – Jag vet att den *especificismo* som du försvarar har mycket att göra med själva FAU:s historia. Således kan vi se ett brett inflytande av Bakunins och Malatestas organisatoriska föreställningar, förutom drag av anarkosyndikalism och även av den expropriatoriska anarkismen i Río de la Plata-regionen. Kan du beskriva för mig vilken påverkan var och en av dessa ”delar” har på begreppet

specificism som du försvarar? Kan FAU idag betraktas som arvtagare till uppfattningen om en bakuninistisk revolutionär politisk organisation representerad av Alliansen för socialistisk demokrati eller till och med av broderskapet, och även till Malatestas uppfattning om ett "anarkistiskt parti"?

JCM – Ja, man kan generellt säga att allt detta finns inom FAU. Vi får nu se på vilket sätt. Här, i Uruguay, var de två viktiga anarkistiska föreställningarna eller strömningarna anarkosyndikalism och *especificismo*. Den så kallade antiorganiserande strömningen och affinitetsgrupperna som främjade "propaganda genom faktum" hade liten styrka och hade redan försvunnit på 1940-talet. Det fanns några kamrater kvar som hade deltagit i exproprieringar eller samarbetat i väpnade operationer de hade nu anslutit sig till FAU. Bara en spansk kollega som suttit fängslad i 24 år ville inte vara med, han gick inte med i FAU men han var en vän till organisationen och samarbetade mer än en gång i specifika saker. Han var *Boadas Ribas*, en katalan med anknytning till *Durruti* och en gång i Río de la Plata var han nära *Rosigna*.

Det som på den tiden kallades individualism fick aldrig något nämnvärt uttryck här. Jo, de så kallade "anti-organisatorerna" var något annat och förtjänar ett separat kapitel.

Olika uttryck för anarkism som utgör, rent abstrakt, olika saker, här integrerades i en rik och flytande process. Men den integrationen, som var en hel cirkulation av idéer, erfarenheter, åsikter, sympatier, påverkade inte den organisatoriska hårda kärnan. Jag hänvisar till det du nämner i frågan som det "anarkistiska partiet". Det betyder att: en militant individ byggdes upp i organisationen som såg positivt på de anarkistiska expropriatorerna och hämnare; till arbetarnas kamp med revolutionära mål och klassmål; till *Los Solidarios* som *Durruti* var en del av; till det revolutionära försöket i Spanien; till Bakunins insurrektionistiska, klassistiska och ibland hemliga organisationsinställning. Men det var inget lapptäcke, det var snarare en intrig som en viss process vävde. Men det var inte ett lapptäcke, det var snarare ett mönster som en viss process vävde. Det är också sant att denna smältdegel förenade vissa mer än andra. För det fanns ett ständigt implicit i det: behovet av revolutionärt våld för att bearbeta och åstadkomma ett brott i det kapitalistiska systemet. Ett system som den militanta majoriteten såg som i grunden teoretiserat av Malatesta, Bakunin och andra kamrater, som slog fast att dess bas för dominans var våld. Ett våld som utövas inom olika områden i syfte att säkerställa en reproduktion av systemet även i dess historiska utbyggnad. Och den våldsamma konfigurationen, med enorm kapacitet för reproduktion, kunde bara avbrytas på ett sätt.

Men för att återgå till den organisatoriska aspekten är det värt att säga att under aktiviteten, som innefattar diskussioner, utarbetande och social handling, byggdes faktiskt en ideologisk-organisatorisk struktur upp. I den sågs till exempel offentligt och hemligt arbete samtidigt, eller väpnad och offentlig fackligt folklig verksamhet inte som något problem, som saker som borde ha sin egen organiskhet enligt sin särart men inte separerade utan i samma organisation. Och att FAU:s politiska organisation var tvungen att inom sig ha all den verksamhet som var nödvändig för dess strategi och projekt för revolutionärt genombrott. Den militans som fortsätter i FAU efter 1963 identifierar och känner att denna uppsättning idéer och handlingar är en enhet som, organiserad i samma kollektiv, har en social och politisk operativ potential som på ett konsekvent sätt kan bearbeta ett sätt att bryta med detta system, och början på nya sociala relationer.

Om vi på grund av ett missförstånd av "principerna" inte kan bygga en anarkistisk organisation som inkluderar den uppsättning aktiviteter som är nödvändiga för en förändringsprocess i sociala strukturer, skulle vi ge anarkismen en dödsattest.

Det är då som FAU, som politisk organisation, integrerar dessa komponenter, de slutar samman och när de rekonstrueras till en enhet ger de den karaktär den har idag. Denna konstruktion var inte en produkt av ett politiskt beslut eller intellektuell spekulering, den samlades i handling och var dotter till misslyckanden och rättelser, även av den passion som lades ner på att bygga en anarkism som fanns på den socialpolitiska scenen och inte bara i vardagsrum. Det är inte en avslutad process, eftersom dessa frågor inte har något slut. Justeringarna, uppdateringarna, korrigeringarna, integrationen av nya koncept, verkar vara permanenta saker.

Ja, FAU avser, hade och har på senare tid för avsikt att uttrycka en revolutionär anarkism, organiserad och i enlighet med den nuvarande tiden. Det var hans avsikt som han försökte genomföra med blygsamhet och konsekvens. Också, naturligtvis, med framgångar och misstag, något nästan inneboende att göra och vara mitt i en komplex social handling som kräver kontinuerliga svar. Det var en central fråga att inte omvandla

anarkismen enbart till en kritik. Något som slutar med att skapa en värld av dysterhet, av hopplöshet. Frågor som i slutändan är nära relaterade till avgång. För att undvika missförstånd kommer vi att säga att vi är för kritiskt tänkande men vi anser att det är nödvändigt att förslag och åtföljande åtgärder går hand i hand med det. Vår organisation säger det tydligt i sin principförklaring, ungefär så här: anarkism är i grunden uppbyggd kring en kritik av dominansförhållandena inom alla sociala strävandens sfärer (politiska, ekonomiska, militära, juridiska, religiösa, utbildningsmässiga, etc.); kritik som permanent omdefinieras i enlighet med samhället och det specifika historiska ögonblick då den äger rum, som diskriminerar och hierarkiserar de bestämmande nivåerna i den sociala strukturen men alltid uttrycker, i all sin stringens och koherens, behovet av att hitta de ursprungliga grunderna, det hårda kärnan i sociala orättvisor och de kriser de skapar. Med dessa analyselement är det möjligt att genomföra en global kritik av de olika sociala formationerna och vägleda utvecklingen av ett alternativt socialt projekt som syftar till att undertrycka alla varianter av privilegier. Samt att möjliggöra den revolutionära praktiken som ett sådant projekt kräver under den långa resan av olika kamper. En teoretisk bearbetning, en process och en kamp som starkt organiserat det politiska arbetet som sin kardinalaxel.

FC – Vissa delar av vår tankeström stigmatiserar Kropotkin för hans evolutionära och i viss mening pedagogiska uppfattning, vilket ofta ogiltigförklarar eller förminskar honom som anarkistisk teoretiker. Under tiden ser jag att han citeras och används av FAU och även av dig. Ur din synvinkel, vad är giltigheten av Kropotkins tanke för specificism?

JCM – Kropotkin, hans tanke, hans anarkistiska kommunism var mycket inflytelserika i Río de la Plata, såväl som på andra platser i Latinamerika. Det var pamfletter som Brödets erövring, Till de unga och skrifter översatta i tidens tidningar som starkt spred anarkismen och särskilt dess kommunistiska uppfattning. Så mycket att de här var anarkistiska kommunister: antiorganisatorerna, anarkosyndikalisterna och specifisterna. När kommunismen började spridas genom Malatesta var det redan känt i vissa medier. Mycket av detta har att göra med Kropotkin och vad den tunga invandringen förde med sig till dessa stränder: ett antal libertarianska militanter från Spanien, Italien och Frankrike som redan hanterade tillräckligt med dessa teoretiskt- politiska element.

Det råder ingen tvekan, bortsett från respekten, att man kan säga att Kropotkine har sina för- och nackdelar, med hänvisning till några teoretiska, politiska förslag och ståndpunkter på internationell nivå.

Men det är också värt att ha i åtanke att han var knuten till Första Internationalen redan 1872, en länk som kom från en vistelse i Schweiz. Att han mycket kort därefter började utveckla sin uppfattning om anarkisk kommunism i motsats till det som var dominerande vid den tiden: den bakunistiska kollektivismen. Det kan inte heller sägas att han var en person som hängiven åt intellektuellt och forskningsarbete till skada för engagerat militant arbete. Han satt fängslad i Ryssland i ungefär två år 1874, han flydde senare och reste genom några europeiska länder och drev propaganda. Vid den tiden grundade han "Le Revolté", en definitivt anarkistisk tidning som nådde Río de la Plata och där den lästes mycket, särskilt av invandrare som senare spred sina idéer. Han var kopplad till arbetarstrejker, gick med i International Workers' Association (IWW), och som ett resultat åtalades han med fem års fängelse i Lyon. Med tanke på mobiliseringen för sin frihet satt han inte fängslad under alla dessa år, han släpptes två år tidigare. Varför säger jag detta? Jag vet väl att jag inte säger något originellt, men det är alltid tillrådligt att ge ställningen för den militant som vi syftar på och som vi har olika skillnader med.

Hans produktion är bred och har olika teman, allt från: Från upprorsandan, fängelser till ömsesidigt stöd, överväganden om staten och den franska revolutionen. Det är tydligt att det inte är platsen att försöka kommentera hans produktion bredare.

Låt oss tillägga, för att undvika eventuell förvirring, att i förhållande till det allmänna organisationsförslaget, hans entusiastiska optimism om att revolutionen kommer, en optimistisk uppfattning även för det turbulenta sociala sammanhanget; hans fatalism: "stater marscherar redan som historisk dödlighet mot dekadens"; "Hans mekaniska uppfattning om universum" skulle Malatesta förebrå honom, allt detta räknades inte med stöd på dessa platser och ännu mindre i FAU där detta tillvägagångssätt inte ens övervägdes. Hans teoretiskt-politiska entusiasm, när man finner den återgiven i material som sprids i Río de la Plata av arbetarrörelsen, "ses" inte samtidigt som det har negativa effekter. Säkert bör man ta hänsyn till att detta är ögonblick av stor fart för den anarkistiskt orienterade arbetarrörelsen och det slutliga revolutionära målet är mycket i åtanke. Om man räknar bort det faktum att majoriteten av de material som valts att sprida kan man säga att de inte var av teoretisk eller filosofisk karaktär, utan snarare av agitativ karaktär.

Långt ifrån oss finns några förslag som liknar "en återgång till Kropotkin". Han var inte en stor teoretiker i bildandet av FAU- militansen, och det kan inte heller sägas att han var frånvarande, en del material har redigerats av organisationen, vi säger detta med fullständig uppriktighet, tidigare högt utvärderad, och försöker tjäna som ett bidrag till den inriktning och strategi som vi genomför. Av dessa material är många av dem kopplade till arbetarklassmiljön eller ämnen som fängelser. Man kan säga att Kropotkin vid FAU har mycket respekt och erkännande för sitt omfattande militanta arbete och för de skrifter som var så utbredda i slutet av 1800-talet och början av 1900-talet. Det uppskattas att han var orolig för att systematisera teman, tillhandahålla teoretiska och analytiska verktyg, och att epistemet han använde vid den tiden, mycket av den tiden, ofta begränsade honom, fick honom att tro att han hade kunskap som fortfarande var långt borta, och sätta honom i återvändsgränder. Hans produktion kan inte kasseras eftersom de har icke-delbara åsiktsområden (som utan tvekan är många). Vi upprepar då att det finns hans material som betyder ett historiskt bidrag och som medger att de är utvalda i syfte att förvandla dem till partiella aspekter av en anarkistisk organisation som inte har sin "filosofiska" uppfattning.

FC – Ett annat bekymmer för FAU var att inte importera en färdig teori från Europa, utan också att inkludera regionala element i anarkismen, för att anpassa den till vår verklighet. Vilka var dessa lokala element inkorporerade i anarkismen så att den anpassades till den latinamerikanska verkligheten?

JCM – Ja, det föreslogs till och med uttryckligen att inte göra teoretiska importer, upplägg, metoder, förslag, som hade sitt historiska ögonblick och som idag inte utgjorde ett effektivt bidrag till att verka inom den socialpolitiska sfären. Men för att undvika förvirring kommer vi att klargöra att det aldrig var i vår miljö, att vi var tvungna att producera vår egen teori, vår egen latinamerikanska konceptuella kropp utanför det som producerades i Europa eller andra delar av världen. Det vill säga, det var aldrig något samtal om en latinamerikansk vetenskap och en annan vetenskap från andra delar av världen. Den vetenskapliga kunskap som produceras, om den är konsekvent, har värde för vilken del av världen som helst. För att uttrycka det lite på skämt så fanns det ingen aning om att relativitetsteorin, dess föreställning om tid och rum, måste förkastas, eftersom Einstein inte var latinamerikansk. Vad kan likna den absurda idén från Sovjetunionen om att demonisera Mendels forskning eller Jacobsons produktioner för att inte överensstämja med den dialektiska logikens schema.

Det föreslogs att det fanns ny forskning, ny kunskap, som avbröt tidigare föreställningar, som erbjöd nya perspektiv och som anarkismen nödvändigtvis måste införlivas, annars skulle den förbli en historisk kvarleva.

Vad som då var meningen var att den kategoriska kropp som antogs ha tillräcklig rigor, redan med föreställningen att kunskapen är oändlig och följaktligen att denna kropp inte kan bli dogmatisk, måste fyllas med köttet från varje plats. Tonvikten lades på det faktum att de existerande verkligheterna i Latinamerika, dess beroende, dess imperialistiska förtryck, hela dess historia, krävde ett studium av varje verklighet, av varje social formation. Så att de teoretiska verktygen och politiska koordinaterna hade något att hålla fast vid, att de utgjorde förslag inte baserade på ett folk tillverkat i tanken utan på det som faktiskt fanns. Historien om de latinamerikanska folkens frigörelse från deras koloniala bödlar, egenskaperna hos dessa rörelser och deras befolkning var föremål för en cykel av samtal som alternerade med andra om libertarianska erfarenheter, såsom *The History of the Makhnovist Movement, Mexico* av Flores Magón och Emiliano Zapata och olika material om den spanska revolutionen. Flera tidskrifter cirkulerade om den aktuella verkligheten i Latinamerika och bidragen från aktivister som reste genom olika länder och som hade en effektiv insättning i populära arbetarkretsar i länder med en stark ursprungsbefolkning och mestis. José Gervasio Artigas federala idéer och kamp var av stort intresse. Allt detta hade inget med nationalism att göra, som det en gång sa om FAU. Det fanns alltid en tydlig internationalistisk definition men vi visste att vi inte stod i luften utan på en viss terräng som hade människor och historia. Det är sant att en del av dessa saker var emot kärnan i den tidens "kultur", som var mycket fixerad i vissa mycket allmänna och reduktionistiska parametrar. Ibland sades "Latinamerika" som om det vore en homogen sak som kunde beskrivas och tolkas med en mycket liten uppsättning begrepp.

De hade sålt oss idéer och koncept som om de vore vetenskap. Saker som är välkända idag, som att de platser där förutsättningar för socialism först skulle uppstå skulle vara de där det hade skett en betydande industriell utveckling och ett stort koncentrerat proletariat, att det centrala att tänka på var aspekter av den ordningen och att resten var bara rester av att utvecklingen skulle avvecklas ganska snabbt än långsamt. Och på dessa platser hade vi mycket starka "lämningar" som ursprungsbefolkningen och förtryckta folk som förde kamp för viktiga krav och ofta mycket djupt motstånd. Några av dem inskrivna och motiverade av gamla ideologier.

Naturligtvis kom dessa totaliserande föreställningar, med en nästan mekanisk ton, som vi nämnde ovan, inte från våra traditioner, men ibland smög sig en del av dem in och de förde med sig liknande element som bidrog till att göra vår utplacering förvirrande och ofta ganska motsägelsefull politisk. Till exempel smög de in genom den reduktionistiska sidan av den ekonomiska tolkningen eller genom eurocentrism, progressivism och evolutionism. Det fanns just ett visst förebyggande mot eurocentrismen och dess baggage, oavsett vilken ideologisk butik den kom ifrån. Också varningar om vår internaliserade kulturkolonialism, denna tendens att göra sociala teman, förslag och organisationsformer på modet som inte hade något samband med denna region, med vad människor bodde här, med vad de var i akut behov av. Att föra projekt och strategier i fallskärm utanför varje analys av hur vår sociala formation är, vad vår imaginära är, (vårt latinamerikanska historiska ämne och var och en av dessa platser) av vilka saker som är de som tillåter en effektiv relation med människor, med

människor, att initiera processer inom och med människorna och inte i enlighet med händelser eller beslutande villkor och egenskaper enbart genom en intellektuell process. Naturligtvis, när vi säger eurocentrism lägger vi inte i den påsen något rigoröst, konsekvent bidrag som kommer från Europa. Det skulle vara en sorts omvänd diskriminering.

FC – Då kan vi identifiera att *especificismo* inte är något som skapats av er under andra hälften av 1900-talet, utan snarare ett namn som ges till en praxis som kommer från klassisk anarkism sedan 1800-talet, och med anpassningar för Latinamerika. Varför då alternativet för namnet ”specificism”, när började ni använda det och varför?

JCM – Specificism var inte på något sätt tänkt som vår skapelse. Inget sådant har någonsin tänkt eller sagt. Det hade varit minst sagt barnslig fåfänga. Specificismen hade redan sin rika historia och ideologiska produktion. Och som vi redan har sagt, såg vi i Malatesta dess tydligaste och mest utvecklade uttryck på den tiden. Speciellt i vissa verk av Malatesta. Man bör komma ihåg att Malatesta tillbringade en tid i Argentina (han kom till och med till Montevideo) åren 1885-89. Det var, på begäran av Mattei, en italiensk anarkist som redan tillhörde arbetarrörelsen, som utarbetade de första stadgarna för ett motståndssällskap, i det här fallet för bagarskrået. Motståndsförbunden hade på kort tid en stor utveckling och utgjorde ryggraden i de stora arbetarcentraler (FORA och FORU) som omfattade nära 90 % av den organiserade arbetarrörelsen. Naturligtvis skedde detta inte enbart under påverkan av Malatesta. Tja, det skulle förvandla vår sympati och respekt till religion. I arbetarklassmiljön fanns ett sökande som han lyckades ge form åt, likaså ingen liten bedrift. Med sin intensiva aktivitet och stöd från det italienska samfundet och många andra anarkister, grundade eller gav han stor impuls till specificistgrupper i Argentina. Det är i detta ögonblick som kollektivisterna, särskilt spanjorerna, som bor i Argentina anslöt sig till den anarkistiska kommunism som dessa grupper främjade. Naturligtvis fick detta snabbt återverkningar i Uruguay, förhållandet till den argentinska anarkistiska militansen var mycket flytande.

För att ämnet inte ska bli för långt skulle vi vid det här laget tillägga att det på 1920-talet fanns en annan FAU (Uruguayan Anarchist Federation) inspirerad av specificistiska idéer. som fick ett kort liv.

Så angående frågan kan jag säga er att: alternativet var nödvändigt för att ange i vilken del av det anarkistiska ideologiska spektrumet vi befann oss. Termen specificism har använts i grunden för att indikera att vi är anhängare av en politisk organisation av anarkism. Även att våra tillvägagångssätt, strategi, allmänna inriktning, program, skiljer sig från andra anarkistiska uttryck. Uttryck som vi kan ha tillfälliga sammanträffanden med, men som har ett regelbundet agerande som inte överensstämmer med vad vi har som dagligt arbete inom den socialpolitiska sfären i artikulation med en strategi och taktik som vi tycker är sammanhängande och nödvändig för processen med bristning som utgör det slutliga föremålet.

Samtidigt ska vi tillägga att vi inte tänkte på specificism som ett färdigt teoretiskt-politiskt organ utan snarare som ett viktigt landmärke som borde fortsätta att utvecklas och att vår organisation blygsamt borde försöka bidra med vad den kunde för att den inte skulle finnas kvar. förankrat i det förflutna. Vår organisation och alla dessa anarkistiska organisationer som identifierade sig med den allmänna inriktningen. Något liknande detta föreslogs av FAU vid Latinamerikakonferensen 1957: att det inte räckte att inventera hur låg anarkismen var (på den tiden mycket låg), utan att det var vårt ansvar att lokalisera den vid denna tidpunkt och i förhållande till de problem som nutiden ställde upp. Det första vi var tvungna att tänka på var att vi inte gjorde något rätt. Att det var lätt att söka skuld utanför, att säga att förändringarna hade förskjutit oss från den sociala scenen och så mycket annat som lät som själv rättfärdigande, en viss konformism, att inte lokalisera den historiska utmaningen som låg framför oss, av inte anta frånvaren av anpassning och ackompanjering till de transformationer som verkade inom kapitalismen. Upprepa oss själva, vända oss inåt, inte ha haft den sociala känsligheten att sätta oss till 100% med vårt folk, efter att ha förvandlat oss till en sorts elit, lämplig för hyperkritik och med stora svårigheter att lära sig så mycket som nya tider förde med sig. I detta latinamerikanska evenemang kom den här typen av överväganden inte bara från FAU, den argentinska delegationen gav ibland med stor klarhet en mycket intressant överblick över våra nuvarande svårigheter.

Vi tror att vi oftast ställde frågan fel och svaren kan följaktligen inte vara lämpliga. Som Bachelard indikerar är det ett stort steg att ställa frågan väl. Ge oss själva ett bad av blygsamhet och veta vilken situation vi befinner oss i och inse att vi kommer att behöva många snubblar i sökandet efter att ta oss ur den där sociala labyrinten, att ha tappat fotfästet i en lång historisk sträcka, att inte ha frågat oss själva: Vad händer oss? Man kan inte låta bli att beundra de där gamla konferenserna där de "gamla" teoretikerna deltog och där de djärvt och kreativt föreslog filosofiska och politiska ståndpunkter, försökte inte bli efterlämnade eller säga saker som inte bara är av intresse för en liten grupp. Det är inte relevant i förhållande till det jag vill lyfta fram att många av de övervägandena, från de gamla kongresserna, impregnerades av det historiska ögonblickets kunskapsstruktur och att idag kunde ses som inkonsekventa i ljuset av ny forskning och upptäckter. Jag räddar helt den politiska attityden.

Ja, anarkistisk militans vid en viss tidpunkt, som inte var så kort, försökte analysera de problem den stod inför och formulera förslag till åtgärder. Tja, under alla perioder var det många förändringar och om det inte fanns några adekvata svar som inte tydde på något annat än att problemet som var på väg inte var lokaliserat, också att det fanns en brist på skapande, en frånvaro av politisk fräckhet att utforska ny, att utöva den där kritiska tanken som praktiserades så väl av de "gamla" teoretiker som gav liv åt den anarkistiska strömningen och att så många efterföljande rörelser fortsatte.

Vi påpekar att vår "offentliga" presentation i vår omgivning och inför andra politiska och sociala organisationer inte är som specifik, utan som en anarkistisk politisk organisation. Det specifika är i grunden för den interna anarkisten eller för den frågan som journalister ofta ställer i rapporter till militanta i organisationen: "vilken anarkism är din?" På en populär nivå, om vi sa att vi var specifika, skulle det nästan betyda att vi gick runt med en förklarande broschyr i fickan för att dela ut efter att ha sagt det.

Men tydligt inom organisationen och anarkismen i allmänhet uttrycks det att vi ansluter oss till den ideologiska strömningen och att vi alltid har velat bidra med även ett litet sandkorn så att dess utveckling fortsätter. En utveckling som inte utesluter att man får näring av olika bidrag, studier och forskning som dyker upp här och där. Både i historiskt arkeologiskt arbete och i nya saker.

Vi tillägger att det vid det här laget redan finns många av våra kollegor som från början föredrar en exakt och grafisk definition, därför definierar de helt enkelt FAU som en anarkistisk politisk organisation och inget mer.

FC – Sedan starten av FAU, har ni arbetat med detta organisatoriska begrepp specificism? Jag säger detta, för när FAU grundades fanns det redan några dokument som, åtminstone ur min synvinkel, är resultat av samma "buljong" där FAU:s specificism bildas och som har vissa likheter. Jag talar särskilt om Libertarian Communists organisationsplattform av Dielo Trouda från 1926, plattformen för Federation of Anarcho-Communists of Bulgaria från 1945 och George Fontenis Libertarian Communist Manifesto från 1953. Hade ni kontakt med dessa dokument i ögonblicket för konstitutionen av detta specificismbegrepp? Hade de något inflytande i skapandet av FAU-specificismen?

JCM – En del av denna fråga har faktiskt redan besvarats i tidigare skäl. Men vi kan upprepa att inget av dessa dokument cirkulerade i FAU- förhandsvisningen. Förutom Balkanskys material som tillhörde Bulgariska federationen. Denna tidigare organisation kallades: Commission for the Uruguayan Anarchist Federation (CP-FLU) och arbetade under 1955. D utsedd av en nationell plenarsession för att sprida ståndpunkter i olika ämnen. Verbalt, i kommissionernas arbete, nämndes erfarenheter som bildandet av Libertarian Federation i Argentina 1901. Vid tidpunkten för principdeklarationen eller Organic Charter fanns bidrag från de "gamla" kollegorna som hade deltagit i många organisatoriska instanser i Río de La Plata, från 1905 till 1950. Även av ung militans, särskilt JJLL (Juventudes Libertarias), som hade avgörande inflytande vid den tiden i Federation of University Students som opererade med en hel federal struktur med en libertariansk matris. Den andra gruppen, Cerro, hade kollegor som varit i olika organisatoriska instanser, en i den spanska revolutionen, som hade erfarenhet och redan hade utarbetat konkreta förslag i organisatorisk mening, inte bara för att utarbeta principerna och den organiska stadgan utan också för strategi och Programmera. Många förberedande bulletiner kom ut med

politiska dokument, de inkorporerade alla förslag som skulle behandlas i grundarorganet. Om någon hade föreslagit något av de dokument som du nämnde i din fråga, skulle de ha införlivats, det dominerande kriteriet var det. Det vill säga, att lägga tonvikten på "Här och Nu", som det sades, innebar inte någon vilja att kasta tidigare erfarenheter, dokument och kamp för döva öron.

Inget uteslöts, bara att som vi har berättat uppstod frågan om dokument som cirkulerade i grundningsprocessen.

Även om inga av de tidigare nämnda dokumenten dök upp i grundandet, betyder det inte att någon av de "gamla" kollegorna inte kände till dem. Till exempel nämndes figurerna för dessa exemplariska militanter som Makhno och Archinov ofta i samtal under åren före grundandet av FAU, både på Ateneo del Cerro och vid JJ.LL. och Argonauta-utgåvan om Makhnoviströrelsen var i regelbunden cirkulation. Jag tillägger som en kuriositet att vi fortfarande har en version på ryska. Eftersom det fanns några av våra militanter från dessa platser, som var kopplade till FAU-aktiviteter.

FC – För närvarande utgör dessa dokument som citeras ovan grunden för strategin för organisationer som påstår sig vara plattformister och anarkokommunister. Specificism hävdas bara här i Latinamerika, åtminstone för närvarande. Jag skulle vilja veta om ni har läst och studerat dessa dokument och i så fall vilka kommentarer har ni om dem. Och vad är skillnaden mellan specificism och plattformism för er?

JCM – Kriteriet för information och militant utbildning var mycket brett. Redan innan FAU bildades fanns det sociala organisationer som Ateneo del Cerro och fackföreningar som hade stora bibliotek. Stämningen var att främja läsning och skapa en miljö för utbyte. Olika anarkistiska material och andra relaterade verk eller verk av allmänt intresse lästes. Jag syftar särskilt på arbetarklassmiljön. I det sammanhanget fanns det mycket libertariansk militans eller de som var relaterade till våra idéer som läser: Fabbri, Rocker, Falaschi, Mella, Anselmo Lorenzo, Archinov, Flores Magón, Rafael Barret, Gonzalez Prada och uppenbarligen: Bakunin, Malatesta och Kropotkin.

Detta för att nämna några av de material som förtjänade kommenterade läsningar eller tillfällen av informella diskussioner. Tillsammans med allt detta kom broschyrer och artiklar med nya grepp, som till exempel förslag från Gastón Leval med flera.

Plattformism har sannolikt varit känd av en hel del militans. Men vi har ingen hänvisning till om det var ett gravitationsmaterial på dessa platser. Inte bara på FAU-nivå, det nämndes inte i den latinamerikanska kongressen och nämndes aldrig i frihetliga fall som inträffade på 50- och 60-talen. De anarkokommunister som stödde organisationen i Argentina eller Chile vid den tiden hade som referens Malatestas förslag.

Personligen hade jag intrycket år senare att plattformisternas tillvägagångssätt var mycket likt specificism, särskilt med det som FAU utvecklade. En analys av skillnader och sammanträffanden mellan dessa två tillvägagångssätt, till exempel vad som är aktuellt och vilka saker som blivit föråldrade, kräver separat arbete. Det kan bli ett mycket intressant jobb. Men det tar tid, engagemang och mycket dokumentkonsultation. Det är en mycket känslig uppgift, ett ämne som man inte kan improvisera om, för nu vågar vi inte göra det. Vi tänkte inte ens på möjligheten att förbereda ett schema med en grundläggande utveckling utan anspråk på att på ett tillfredsställande sätt täcka ämnet. Tja, som jag hade berättat för dig innan intervjun påbörjades, är vi idag dedikerade till att avsluta en historisk del om vår organisation och tiden är knapp. Så vi skulle lämna svaret på den nivån av "intryck". Som en grafisk poäng kan jag tillägga att om du frågade FAU-kollegor från tidigare generationer vad plattformism är, antar jag att de skulle säga ungefär så här: En specifik grupp som vår som fick näring av en annan historia och en annan erfarenhet. Detta är baserat på hur saker och ting blev på denna plats.

Vi har nämnt flera problem som vi måste övervinna, utmaningar som ligger framför oss, om behovet av att börja sätta ner foten för att återhämta så mycket förlorat mark. Vi säger allt detta utifrån perspektivet att anarkismen var mycket igår och har mycket att säga och göra idag. Uppenbarligen börjar den frihetliga historien

inte idag. Vi är arvtagare till ett förflutet fullt av strid, av exemplariska militanter, till sanna folkhjältar. Anarkismen har exemplariska och magnifika sidor skrivna i historien. Arbetarvärlden känner till hans osjälviskhet och styrka. Ett förflutet som till och med skrämmer oss. Uppfattning som har haft en full konsekvens med avseende på behovet av att förändra det kapitalistiska systemets strukturer och just markerade allmänna linjer för social återuppbyggnad som i grunden har obestridlig giltighet. Anarkismen lade tonvikten på folkligt deltagande, på direkta handlingar, på att inte ge sig in i bourgeoisins bedrägliga spel. Med tanke på misslyckandet av andra socialistiska förslag kan den idag hävda sin rätt att tillämpa sin samhällsmodell före historien. Naturligtvis bara inför historien, inte inför den existerande makten som måste vräkas eftersom de inte kommer att lämna ifred och de har alltid kämpat mot våra idéer med blod och eld.

FC – Inom de socialistiska strömningarna (auktoritära och antiauktoritära) finns det sektorer som liksom vi försvarar denna åtskillnad mellan den politiska organisationen och folkrörelsen. Skulle du kunna säga vad som är olika i relationerna mellan anarkistisk organisation och folkrörelser och hur de leninistiska/trotskistiska partierna gör med dessa rörelser? Det vill säga skillnaden mellan en specifik organisation och ett auktoritärt parti? Skulle du kunna prata om förhållandet mellan den anarkistiska organisationen och folkrörelser?

JCM – Vi skulle separera ämnena för att försöka göra svaret tydligare. Vi kommer till en början att ta det som traditionellt har kallats auktoritära partier. Detta ämne leder oss till ett annat, ett nytt sätt att göra politik. Vilket motsvarar att närma sig den politiska organisationen på ett annat sätt och lägga tonvikten på en pol som är praktiskt taget motsatt den marxistiska gruppernas i allmänhet. Alla dessa har en strategi där minimalt eller passivt deltagande tilldelas arbetarklassen och folkrörelsen i allmänhet. De tror att de representerar arbetarnas intressen och att det är partiet som måste stärkas sedan förändringarna eller i vissa fall den revolutionära händelsen kommer från ovan, dikterat av partiet. I alla fall, i större eller mindre utsträckning, agerar de så kallade "massorna" som kabo. Det är partiet som styr processen och vad som bör göras och lämnar inte "mass"-rörelsen något alternativ till beslutsfattande deltagande i något relevant.

Utan tvekan måste man skilja mellan dessa partiers strategier, socialdemokratierna och marxismen-leninismen.

Socialdemokratiernas historia är välkänd, även om vi har sett att de genom historien har dykt upp i olika utseenden och namn. De reformistiska ståndpunkterna i Andra internationals socialdemokrati vädjade till gradvisa förändringar genom reformer, förändringar som inte ifrågasatte dominansstrukturen och dessa partier blev ganska snabbt förkämpar för de ljumma modifieringarna eller sekundära justeringarna av funktionen hos system. Även om de genom att nämna ordet socialism i sina tal snart avsåg sig alla verkliga möjligheter att övervinna kapitalismen, förbereddes reformismen inte med en maktstrategi, den slog sig ner inom den tills den integrerades i kapitalismens strukturer, funktion och institutioner. och dess logik gick i samma riktning. Naturligtvis ber de folket om deras röst och berättar att de representerar dem. Slutligen har den gjort kapitalismen till sin bästa sfär av existens och reproduktion och talar nu lite eller ingenting om socialism eller om att fundamentalt förändras efter förbättringar av kapitalismen. Så pass att man i många länder har gjort ersättare med högerpartier, det vill säga en socialdemokratisk period och en högerperiod.

Å andra sidan har vi fallet med Lenin, som, med Kauskys tes att ideologi kommer utifrån, också avsätter proletariats ideologi i partiet.

Enligt dess logik är det partiet som gör politiken, och som är den upplysta bäraren av de arbetande folkmassornas ideologi. Tydlig avantgardistisk uppfattning som tillägnar sig allt och som slutligen avsätter det hos de intellektuella, nästan alla kommer från rika eller övre medelklasser i samhället. Å andra sidan är det nödvändigt att begränsa här på grund av vikten av att två mycket olika element framstår som förvirrade: ideologi och teori. Det är ett ämne som vi kommer att beröra senare, även om det är i syntetisk form.

De nedan, vi använder denna term som verkar tydlig för oss och som är vad Bakunin använde vid vissa tillfällen, förblir underordnade för allt som inte är hämndlystna påståenden och detta så länge dessa påståenden inte krockar med allianser och nuvarande prioriteringar som fastställts av partiet .

I verkligheten fanns det bara en riktning: från partiet till klassen och hela befolkningen. Eftersom de utgick från tanken att befolkningen och dess historiska subjekt, "klassen", måste förbli underordnad partiet, med tanke på att klassen ensam var oförmögen att skapa förutsättningarna för dess befrielse. De sa att folket "inte hade något samvete för sig själva". De hade också tron att inom det kapitalistiska samhället kunde de grundläggande förutsättningarna för dess brott inte genereras underifrån. Graden av utveckling, självorganisering och självförvaltning av folkliga organ spelade då ingen roll. I slutändan handlade det inte om att skapa ett starkt folk utan snarare ett starkt parti.

Väl vid makten ändrades inte logiken. Proletariatet och folket var tvungna att vara trogna, under straff för att bli behandlade som förrädare mot dem som representerade dem och utförde deras yttersta intressen. Grundpelaren för regimens kontinuitet vilade på ett folk som var lydigt eller som inte uttryckligen uttryckte sin oenighet.

Man kan mycket väl säga att vi inte skiljer de två nivåerna åt, än mindre underordnar den ena nivån den andra. Vi tror att de är specifika nivåer som fyller differentierade sociala funktioner och att de måste vara i ständig interaktion.

Organisationsformen är inte av mindre betydelse. "Demokratisk" centralism är ett helt koncept, den artikuleras med partiets avantgardistiska dynamik, utan detta organisatoriska verktyg skulle denna orientering inte vara möjlig. Därför måste denna organisationsform ses som ett viktigt förhållande till dessa organisationers begreppsstruktur. Liksom federalism för vår.

Det finns andra historiska strömningar inom marxismen som är något annorlunda men man kan säga att de har en gemensam nämnare: avantgardeuppfattningen. Många gånger uppdateras men de rör inte axeln för dess grundläggande politiska handling. Och alla är centrerade i staten därifrån för att möta förändringen som de antar att de kan göra.

Det finns för närvarande en mängd antiauktoritära strömningar som vi kanske inte kan definiera strikt om vi tilldelar dem ett gemensamt mönster. Historiskt sett fanns det i Río de la Plata grupper med vikt, mer än något annat i Argentina, som kallades antiorganisatorer. Med tiden och genom en komplex process gick de med i fackligt arbete och främjade revolutionär facklig verksamhet därifrån. I närheten har vi anarkosyndikalism, som är en mycket unik antiauktoritär rörelse. I själva verket gör politik och ideologi från den fackliga militansen. Med övertygelsen om att facket är kapabelt att göra revolutionen och därefter återuppbygga samhället på olika grunder: socialistisk och libertarian. Men till skillnad från de flesta andra antiauktoritära grupper är de insatta i den fackliga miljön och hanterar dagligen kraven, kraven och kampen från den del av arbetarklassen som är kopplad till den. Till exempel, sektorer av den spanska CGT, definitivt anarkister, främjade för år sedan en instans som skulle fungera som ett möte och en dialog inom anarkistiska grupper som var intresserade av att vitalisera vår ideologi. Detta initiativ kallades SIL (Libertarian International Solidarity), på den tiden sekreteraren av CGT var José María Olaizola som var initiativtagare till detta initiativ. Det fanns en möjlighet där vi kunde analysera vår nuvarande situation med kollegor från olika länder. Den nya CGT-kommissionen som utsågs av kongressen fortsatte inte denna uppgift och den möjligheten dog. De kollegor som hade kommit överens om bildandet av SIL, majoriteten, bildade gruppen "Apoyo Mutuo" och fortsätter med samma intresse. Denna kärna har en organisk uppfattning och har mycket nära relationer med specifika organisationer i både Europa och Latinamerika. Jag nämnde det här exemplet för att bättre illustrera särdragen hos några av dessa rörelser och de gemensamma punkter som vi kan ha bland oss alla.

Vi kommer kort att hänvisa till en resolution från FAU-kongressen 1986 eftersom det förefaller oss att det har mycket att göra med ämnet. I denna resolution, som ratificeras vid nästa kongress 1988, slås det fast att maximalt möjligt kommer att göras för specifikt arbete, grundläggande överenskommelser inom sociala organisationer, med alla frihetliga kamrater som är aktiva på de nivåer som organisationen täcker. Att kontroverser ska undvikas så mycket som möjligt, som var så demotiverande och fruktlösa vid andra tillfällen och som idag hotar att återvända. När det gäller dessa andra grupper av anarkistiska grupper kommer vi att utgå från att de har andra förslag, andra preferenser, en annan strategi och det är så vi kommer att förstå det för varje specifik gemensam handling av vilken ordning som helst. Med tanke på situationen, och som en differentierad organisation med egen strategi, kommer vi att samordna vad som är möjligt när det gäller socialt agerande. Vi är

tydliga med att det kommer att finnas grupper som vill göra det och andra som inte gör det. Den diskussion som ska föras i sådana situationer kommer endast att avse den specifika punkten i fråga.

Detta har omsatts i praktiken vid flera tillfällen. Det förekom samordningar med andra anarkistiska grupper och kamrater, till exempel i samband med kriget mot Irak, vid Saccos och Vanzettis datum, för att fira en ny årsdag av den spanska revolutionen. Men det råder ingen tvekan om att detta beror på varje plats och den etablerade relationen.

Med hänvisning till frågan om ämnet Politiskt parti. Vi har definierat begreppen parti och politik mycket bättre på senare tid. Och av politiskt parti definierar vi det som ett sätt att bedriva politik som är mycket misskrediterad i stora delar av samhället. De politiska partierna som avses är elektoristiska och har en centralistisk-demokratisk struktur och folket tas endast i beaktande under valperioderna är avståndet totalt och då och då röstar en minister eller senator för repression mot anspråk av sina egna väljare. Politik som vi förstår det, och många andra libertarianska grupper likaså, är inte det.

Inom svaret jag ställer på din fråga, som var flera frågor i en, är det nu turen till: relationerna mellan sociala och politiska organisationer. Här kommer vi bara att beröra en aspekt och vi lämnar nästan hela ämnet folkmakt för att diskuteras lite senare i denna intervju.

En första sak som vi finner nödvändigt att nämna här är vad som hänvisar till den förtryckta klassens oberoende. Med klass syftar vi här på det spektrum av förtryckta klasser som producerats under denna historiska period. Vi säger det senare i förbigående och senare ska vi försöka utveckla det bättre. Vi ser detta tema om klassens oberoende som nära kopplat till möjligheten att producera folkmakt. Som FAU sa på 60-talet om att "producera ett starkt folk." Framställningen av motsvarande tal är utan tvekan av primär betydelse. Som vissa forskare i dessa ämnen säger: *"I vilket samhälle som helst, genomsyrar, karakteriserar och utgör flera maktrelationer den sociala kroppen. Dessa maktrelationer kan inte dissocieras, inte etableras eller fungera utan en produktion, en ackumulering, en cirkulation, en funktion av diskurser."*

En uppfattning om och utövande av folkmakt har sin egen diskurs. Den har sin egen produktion. För att den ska kunna delta som en transformerande kraft, konditionera situationer, producera destrukturerande framsteg, finns det ett nödvändigt villkor: det måste hela tiden behålla sitt oberoende. Klassoberoende sades i andra ögonblick av historisk utveckling, idag skulle vi säga med anpassning till det nya sammanhanget: oberoende för de förtryckta klasserna, det vill säga för alla sociala rörelser.

Men vi vill betona att när vi påpekar denna sociala kategori, tar vi särskilt hänsyn till varje social formations särskilda egenskaper, dess historia, dess omvandlingar, utan att försumma vad den har gemensamt med andra länder, mer än något annat med dem i område och uppenbarligen de förutsättningar som globala maktstrukturer skapar.

Det är redan välkänt att den dominerande kraftens kugghjul krossar, manipulerar och formar. De lägger in partier, ideologier, rörelser, berättelser mitt ibland dem, de knådar dem och återlämnar dem sedan som goda anhängare av det gamla och återskapare av det nuvarande. Mekanismen upprepar sig om och om igen. Och en omätbar mängd krafter upprepas som snurrar i det tomgångshjulet. Dessa enheter är de som måste skjutas med förslag och åtgärder av olika innehåll. Med en sammanhållning som gör att vi kan kliva stadigt. Jo, det säger sig självt att den oändliga cirkulationen av samma dynamik och logik inte kan skapa något nytt, bara återskapa det som finns, med större eller mindre fantasi.

För att möjliggöra andra sociala relationer tycks fakta indikera behovet av att använda andra material för denna nya sociala konstruktion. Ett annat förhållningssätt, ett annat perspektiv, en annan logik, andra metoder, andra mekanismer. En annan utgångspunkt. Inget original, det är den nya civilisationen som de gamla socialisterna skisserade. Denna process måste vila och utvecklas i ett starkt oberoende av de förtryckta klasserna. Av ett folk som bygger sitt öde i den takt som historiska förhållanden möjliggör. Fallgroparna, relationerna, de uppenbara och explicita allianserna i sig måste göras utifrån det självständighetsperspektivet. Eftersom den inte kan och bör isoleras, som den måste vara mellan de mobiliserade människorna och de komplexa och varierande sociala händelserna, får denna faktor en strategisk betydelse av första ordningen.

Vi har redan sett det, utanför de traditionella kanalerna har befolkningen börjat göra sina anspråk, sina protester, sina krav. Men de befinner sig inte bara i stora sociala kamper som har störtat regeringar eller förhindrat högerkupper, utan också i direkta aktionskrav för olika specifika frågor och ibland utövande av folklig rättvisa.

På senare tid har det inte varit regeringar eller socialdemokratiska partier som har kommit ut för att effektivt stoppa det frammarschande nyliberala svepet. Som detta senaste stycke historia visar oss, var de enda sociala krafter som verkligen agerade för att blockera, motstå och till och med störta nyliberala regimer de från de förtryckta klassrörelserna som gick ut på gatan. Sedan kom "progressiva" regeringar av olika slag. Men det är ett annat ämne.

De som är förankrade i ett förflutnas paradigm som inte längre existerar talar och försöker analysera hur detta populära uttryck kunde kanaliseras så att det kanaliserar sin kamp genom auktoriserade kanaler, de vill inte övertyga sig själva om att de bara domesticerar kroppar men att de är perversa för att möta populära brådskande behov och önskemål. De vill föra energin och hoppet som återuppstår till återvändsgränder.

En framstegsprocess mot socialism kommer att vara arbetet med vissa metoder som möjliggör en verklig bildning av medvetenhet om den egna saken. I detta kommer solidariteten att spela en mer än viktig roll, liksom mobiliseringen och organiseringen av olika folkliga uttryck. Från hela det universum av dem underifrån.

En sak vi vet är att socialism inte är dekreterad och inte heller kommer de partier som definierar sig själva att göra det på egen hand. En politisk organisation i samklang med sin tid och folkrörelsen har en grundläggande roll att spela, men styrkan ligger i människorna själva. Både för föregående och efterföljande etapper.

Folkrörelsens oberoende, av alla dess organisationsformer: självförvaltande, självorganisering, effektivt deltagande, federalistiskt är det som kommer att ge soliditet åt processen och verkliga möjligheter för en förändring mot socialistiska former.

Ja, det finns också andra som vågar sig på lite vågade åsikter. De berättar för oss att det i dessa populära mobiliseringar finns grodden till det nya, till det "postkapitalistiska" samhället. Och det är en ostopppbar process. Ingen fatalism är bra. De sociala krafternas organisation och vilja kommer att vara nödvändiga för att åstadkomma djupgående förändringar, för att markera en linje för en konsekvent process. För detta är den politiska organisationen införd och i samklang med en sådan process väsentlig.

FC – Finns det vetenskaplig socialism? Kan en begreppskropp produceras som leder till det? Om det visar sig att socialism inte är oundviklig, som den inte är, hur skulle vi då definiera socialism, i vårt fall frihetliga socialism?

JCM – Dessa två begrepp har använts med viss regelbundenhet som synonymer, som om vi pratade om samma sak. Den så kallade vetenskapliga socialismen har något med denna situation att göra. Teori (vetenskapsområde) är en sak och en helt annan sak är ideologi. Kanske blir svaret tydligare om vi behandlar denna fråga om ideologi och teori innan vi tar upp frågan om vetenskaplig socialism. Det finns skrifter från olika ögonblick i vår organisation som vågat sig in i sådana problem och vi kommer att försöka vända oss till dem. Teorin, i sin sociala del, som är vårt mål i detta ögonblick, syftar till att utveckla konceptuella instrument för att tänka och känna så noggrant som möjligt, så djupt som möjligt, en specifik social grupp, det vill säga en viss aspekt av samhället, samhället med dess strukturer och praxis. Det är i denna mening som teori kan talas om som likvärdig med vetenskap och det är i denna mening som ämnet måste övervägas.

Ideologi, å andra sidan, består av element av icke-vetenskaplig karaktär, som bidrar till att stimulera aktionen genom att motivera dem utifrån omständigheter som, även om de har att göra med existerande sociala förhållanden, inte härrör från dem i strikt mening; de bestäms inte mekaniskt av vad det vid något tillfälle kallades objektiva orsaker eller även infrastruktur. Så de är första ordningens komponenter i ideologi: idéer, representationer, beteenden, reflexer, känslighet. Uttrycket av motiv, förslaget om mål, strävanden, idealmål, utopier, förhoppningar, hat, önskningar, som hör till ideologins område.

Den rigorösa analysen av en specifik situation blir alltså en teoretisk analys som är så vetenskaplig som möjligt. Ideologi spelar en annan roll, den specificerar omständigheterna, villkoren för politisk handling. Det är att hoppas att det finns ett nära samband mellan teori och ideologi, eftersom förslagen från den andra är sammansmälta och stöds av slutsatserna från den teoretiska analysen. Det instrumenterar det. En ideologi kommer att vara effektivare som en drivkraft för politisk handling ju fastare den stöds av teorins slutsatser.

Teoretiskt arbete är alltid arbete som är upprätthållet och baserat på vad som händer i den historiska verkligheten. Men som ett verk är det helt och hållet beläget i tankefältet: det finns inga begrepp som är mer verkliga än andra begrepp. Precis som ideologi är lika verklig som produktivkrafter.

Och sedan ska jag ta upp några punkter som jag anser vara viktiga. Distinktionen mellan existerande verklighet, verkliga historiska processer och å andra sidan tankeprocesser, som syftar till kunskapen och förståelsen av den verkligheten. Tankeprocessen är i detta fall en annan verklighet som fyller vissa funktioner.

Teoretisk vetenskaplig produktion har sin specifika karaktär som måste lokaliseras exakt och utan förvirring. Här finns en kunskapsansträngning, med de verktyg som varje era ger, i syfte att uppnå största möjliga vetenskapliga rigor på det behandlade föremålet.

Den vetenskapliga "verktygslådan" att använda utesluter inte skapelser och eventuella diskontinuiteter, även om de är episodiska i kunskapshistorien. Det är i alla fall från en viss kunskapsnivå som skapandet av ny kunskap som kommer att påverka det nuvarande epistemet blir möjligt.

Men låt oss återgå till den del av politisk teori som är det som är av intresse här. Produktionen av teori är alltid ett resultat av en specifik råvara. Men det bör noteras att denna teori också bygger på information, data och föreställningar som man har om det ämne som behandlas. Detta primära material behandlas, i det teoretiska arbetet, genom vissa konceptuella verktyg, vissa tankeinstrument. Produkten av denna behandling, av detta arbete, är kunskap. Strängt taget finns det bara enstaka objekt (specifika historiska situationer, i specifika samhällen, vid specifika tidpunkter). Syftet med teoretisk kunskap är att känna till dessa singulariteter så mycket som möjligt.

I denna kunskapsproduktionsprocess förvandlas därför råmaterialet (ytlig perception) till en produkt (rigorös, vetenskaplig kunskap om den). Många produktioner blir instrument som inte längre refererar till singularis, det är allmänna begrepp, som fallet med klass till exempel. Med detta vill vi säga att processen att känna till hela den sociala verkligheten är mottaglig för oändlig teoretisk fördjupning. Tja, kunskapen som sådan är oändlig. Därför är det olämpligt att vänta på "färdig" kunskap om den sociala verkligheten som helhet för att börja agera på den genom att försöka transformera den. Inte mindre olämpligt är att försöka omvandla det utan att veta det tillräckligt.

Socialism, idén och strävan efter ett annorlunda samhälle, upprättandet av rättvisa och stödjande sociala relationer, "drömmarna" om jämlikhet och frihet är element som hör till ideologins område. Ideologi, vad den än må vara, är inneboende i det mänskliga tillståndet, för den sociala människan. Det finns ingen människa utan ideologi, det finns ingen Jurassic Park för honom. Aspirationer, "drömmar", hat, önskningar, kärlekar, allt detta med gudarna inblandade i mitten, har alltid funnits i människan. Naturligtvis utan att dessa begrepp, som är från denna tid, uttrycker ens nära dessa känslor. Eftersom det inte finns någon universell subjektiv individ (en uppfinning av vår tid) har människan som subjektiv varelse varit väldigt olika vid olika tidpunkter. Den subjektiva enheten som historisk produktion är en skapelse av sin tid. Vi är nu intresserade av den subjektiva enheten, det väsen som antas ha en ideologi i denna dominansstruktur som kallas kapitalism.

Det är i ett sådant sammanhang av differentiering av teori och ideologi som vi talar om ideologisk säkerhet och "filosofisk okunnighet" som Malatesta tyckte om. "Okunnighet" i den meningen att kunskapen är oändlig men inte i den meningen att vi bör tendera att veta så mycket som möjligt i vår tid så att våra socialpolitiska handlingar inte är blinda.

Det finns ingen vetenskaplig socialism, det finns inget sådant. Ingen egenskap hos samhällen kommer att ge oss denna sublimes strävan; Inte heller kommer kunskaper att erhållas om lagarna för ett så komplext socialt fungerande i den utsträckning att vi med fullständig säkerhet kan förutsäga händelser, historiens framtid, en viss framtids specifika karaktär. Det finns lärdomar som historien har gett, en av dem är att deltagande i händelser är väsentligt för att kunna påverka de händelserna politiskt, att kampen är det som genererar nya möjligheter. Och det är denna typ av lärdomar och hela dess teoretiska utveckling som en politisk organisation som vår kan få, som kommer att tillåta den att avancera mot en socialism som aldrig skulle komma av sig själv.

FC – Tror du att ideologi är ett grundläggande element för politisk action tillsammans med teori? Kan vi inom ramen för olika sociala organisationer tala om en enda ideologi?

JCM – Frågan är egentligen om ideologi är ett grundläggande element för politisk aktion, då är den alltid närvarande på ett eller annat sätt, den är samtidigt med aktionen. Det är en första ordningens sfär av social verklighet och kan inte uppfattas som en reflektion som kommer efter att ha agerat politiskt i samhället. Ibland är det, teorin, som "bestämmer" händelser där ett brett spektrum av element som det ekonomiska, det rättspolitiska, utan tvekan ingriper. Marx definierade det som en spegel i sitt ekonomiska system för infrastruktur och superstruktur, det är långt ifrån det. Ideologi har sin relativa autonomi och verkar i ständig interaktion med enorm gravitation. Även forskare i ämnet tilldelar ideologi med sin egen tid för dess utveckling och förändring, och bryter därmed med begreppet homogen tid som är implicit i de flesta samhällskunskaper. Det kan vara så att ekonomin i ett land förändras och samtidigt förändras landets dominerande ideologi väldigt lite. Sovjetunionen och Kuba kan empiriskt intyga detta ideologiska tillstånd. Det finns de som med tillräckliga skäl bekräftar att ideologin, eller en stor del av den, består även efter att de materiella förhållanden som gav upphov till den har försvunnit.

Sí importa especialmente ver operando la ideología en las formaciones sociales concretas, pues no es extraño que el concepto general se vincule únicamente con el proletariado, vale decir la clase que en el abstracto formal es la antagónica a la clase dominante. I de olika aspekterna av samhället, vad som finns även under kapitalismen, finns många idéer som inte är i sitt rena tillstånd utan snarare "blandade". Hur som helst är det av yttersta vikt att som referens ta den ideologi som utvecklats i arbetarkretsar genom historien och de värderingar som den testamentarerat till strävan efter ett nytt samhälle på andra grunder.

Ideologi och arbetarklassens värderingar.

De förändringar som har skett på det sociala området, i massorna av arbetare, har producerat en uppsättning nya och spridda sociala metoder. Många "isolerade eller halvisolerade fack" har skapats, med ingen eller liten relation till varandra. Men det vi vill lyfta fram här är det ideologiska problem som detta för med sig.

I ett annat historiskt ögonblick, i ett annat skede av det kapitalistiska systemet, producerades en uppsättning idéer, representationer, föreställningar, känslor med viss tyngd i arbetarklassens universums ideologi. Så det kapitalistiska och borgerliga systemet var de synliga fienderna. Deras intressen stod i direkt motsats till arbetarklassens. Arbetarna koncentrerade i stora fabriker skapade organisationsformer för att åstadkomma förbättringar, och på grund av detta drabbades de av flera och brutala förtryck. Arbetaren började förstå att han inte kunde förvänta sig något av kapitalismen, att uppnå rättvisa var en chimär. Frontstriderna, de grymma livsvillkoren, gruppsolidariteten, väckte drömmar som hade med social frigörelse att göra. Ideologiska element som var antagonistiska mot kapitalismen uppmuntrade omedelbara kamper och framtidsdrömmar. De var grupperade i stora fabriker och fackföreningar och en känsla av styrka och tillhörighet till något annat än systemet fanns där, latent, blandat med andra ingredienser, som kunde organiseras med koherens. Det är sant att endast det som finns kan organiseras, under sådana sociala omständigheter kunde det organiseras och organiseras på ett primärt sätt, om än också med viss utveckling, en antagonistisk ideologi som var en fiende till det kapitalistiska systemet och som strävade efter en mycket annan social ordning.

Naturligtvis var de inte abstrakta eller intellektuella diskurser i begreppets nedsättande mening, det som gav existens åt den ideologin, det var de förhållanden under vilka deras dagliga liv ägde rum, deras praktiker, deras kamp, deras solidaritet: skuldra vid sida. Naturligtvis fyllde teorin en uppgift: att organisera den där värld av idéer och känslor som var "insprängd" och besatt av många kraftfulla och antagonistiska fragment.

Tillhör den produktionen av värden: Solidaritet, ömsesidigt stöd, att föreställa sig en annan värld än den befintliga, att placera förtryckaren och exploatören som en oförsonlig fiende hör till den historiska perioden. Kroppar som var disciplinerade för metodiskt och regelbundet arbete, och som förvandlade det tillståndet till: stolthet över att vara en arbetare, över att producera sociala varor, att uppskatta sin uppgift som väsentlig för att uppnå välbefinnande i samhället, att tänka på all återuppbyggnad på den nödvändiga produktionen av varor och tjänster. Men hans perspektiv var inte snävt och han tänkte på sin fritid för att njuta av "livet" och därför kämpade han för att minska arbetsdagen. Och att bara arbeta med det som var nödvändigt låg också vid hans ideologiska horisont.

Döde dessa idéer och värderingar tillsammans med kapitalismens skede som varade tills för ungefär tre decennier sedan? Var dessa ideologiska element förvisade eller begravda av fragmentering? Vi skulle i princip svara att så inte är fallet. Många seriösa studier informerar oss om att ideologi inte har samma förändringstakt

som andra sociala strukturer. Ideologi har, som vi nämnt tidigare, det speciella med att förbli, även när de villkor som gav den existens har försvunnit. Ett viktigt bagage av den historiska produktionen lever fortfarande, kanske nu mer blandat än någonsin. Det är där, i den populära fantasin, som är lika materiell som vilken annan sak som helst.

Var exakt ligger den? Vilket tillstånd är det i? Dessa frågor, naturligtvis andra kan ställas, är de som är viktiga för oss idag. Låt oss lägga till ytterligare en fråga: Är detta rekonstruerat med intellektuella eller rent teoretiska diskurser? Inget verkar tyda på det. Hur är denna ideologi väsentlig för revolutionärt brott idag? På vilka andra ställen kan något liknande förekomma som också artikulerar med det?

Här skulle vi behöva förlika Malatesta med Bachelard. Den första sa att det är bra att inse att vi alltid befinner oss i filosofisk okunnighet, eftersom detta gör att vi kan tänka kritiskt och veta att vissheter inte är sådana i absoluta termer. Den andra skulle tala om för oss att det redan är ett framsteg att korrekt ställa ett problem även om vi inte kan göra stora framsteg i dess utveckling. Och det är poängen! Vi vill bara ställa till ett problem att resonera kring det. Vi tror inte att vi kan göra mycket framsteg i dag, men det är fortfarande klart.

Men varför vill vi prata om saker som vi ignorerar så mycket? Svaret är; Vi är övertygade om att utan en antagonistisk ideologi av arbetarklassens värderingar finns det ingen möjlighet att övervinna detta smutsiga system och inte ens idag med viktiga sociala förbättringar för dem nedanför. Och att det på vår kontinent finns olika ideologiska uttryck som måste studeras och att en politisk organisations kommunikation utan att lokalisera deras specifika koder kan verka som att plöja i öknen. Det finns en ursprungsbefolkning som inte bara kan förklaras reducerat till kategorin ekonomisk rot: bonde. Det finns förtryck, till exempel för samhällen av olika etnicitet, det finns människor av afrikansk härkomst, kvinnors situation, "marginaliserade" som saknar grundläggande saker. I detta och andra sociala universum kan den klassiska proletära ideologin inte tillämpas schematiskt, eftersom det skulle innebära att subjektet lösgörs från vad han eller hon lever dagligen och hur han eller hon lever det. Låt oss lägga till några fler överväganden.

Sociala separationer är ett resultat av fragmentering. De regelbundna och konkreta sociala förhållanden som en grupp hela tiden måste möta resulterar i specifika beteenden. De är producenter av ideologiska element. Det är viktigare för människor som är socialiserade från barndomen i den förtryckta delen av samhället. Skillnaderna som skapar denna situation är i grunden ojämlikhet. En brutalt ojämlik fördelning av materiella och symboliska varor. Det finns de som hävdar att på detta sätt "reproduceras strukturen i det sociala universum där deras existens äger rum i individen eller gruppen." Sociala beteenden är likartade för alla som befinner sig på samma plats i ett samhälle indelat i klasser. På detta sätt producerar en förtryckt och splittrad klass inte samma sak, ideologiskt sett, i var och en av sina sociala separationer. Det finns därför bråkdelar av en samhällsklass som i denna flytande och finfördelade sociala situation har en relation långt ifrån arbetets ideologi. Både den som redan är främmande för en direkt upplevelse, på grund av frånvaron av de förhållanden som tillåter det, och i andra ytterligheten, den privilegierade mottagaren av symboliskt material som är allt mer "fullt" av reproduktivt innehåll och som inte har möjlighet att ansluta sig till arbetarklassens universum.

Det verkar väsentligt att se hur man kan bryta eller penetrera differentierade separationer som inte ideologiskt producerar samma sak. Det motsvarar att fråga: Hur kan vi artikulera de specifika praxisen i varje enskild del av samhället med det historiska arvet från arbetarrörelsen och rationella diskurser, för att få en ideologi av revolutionär konfrontation?

När vi talar om konstruktionen av en motståndsideologi syftar vi inte på en intellektuell utveckling utan till en social dynamik som vi går till med vår intentionalitet och som vi tänker på dess mekanismer och verkliga sfär av möjlig interpenetration. Försöket att förstå detta komplexa fenomen tillhör teorins sfär. Och här finns en politisk organisationsuppgift som inte kan kombineras med rutin eller upprepning av scheman eller rena abstraktioner. Abstraktioner som har stort värde för sitt specifika område och som väl taget kan vara vägledande för förståelsen av specifika historiska fenomen lokaliserade i en unik tid och plats.

Detta tema, utarbetat på bästa möjliga sätt, tror vi kommer att vara av särskild betydelse i den strategiska uppfattningen av både fronten för de förtryckta klasserna och folkmakten.

FC – Vilka ståndpunkter bör anarkister försvara i folkrörelser? Hur kan den specifika anarkistiska organisationen fungera genom att stimulera framsteg mot målen inom dem, påverka dem att ha vissa egenskaper och koppla samman olika rörelser i syfte att öka deras sociala styrka?

JCM – Politiskt organiserad anarkism är det som är avgörande.

Vi kommer att använda FAU-material för att svara på denna fråga. Maktproblemet, som är avgörande för djupgående sociala förändringar, kan endast slutgiltigt lösas på politisk nivå, genom politisk kamp. Och detta kräver en specifik form av organisation: revolutionär politisk organisation, för oss med en frihetlig matris. Endast genom dess agerande rotad i massorna och i de olika folkliga processerna kan förstörelsen av den borgerliga statsapparaten och den uppsättning mikromakter som upprätthåller och återskapar den uppnås. Det är väsentligt att ersätta det med folkmaktsmekanismer sett ur ett politiskt perspektiv och baserat på ett starkt organiserat folk.

Här finner vi det nödvändigt att lägga till, även kortfattat, något mer om makt. De studier som verkar mer rigorösa indikerar några grundläggande frågor, nämligen: att makt cirkulerar i hela den sociala kroppen, genom de olika strukturerade sfärerna. Det vill säga för alla sociala relationer. Vi skulle alltså ha makt på de ekonomiska, juridisk- politiska-militära, ideologisk-kulturella sfärerna. Vi skulle ha makt på alla nivåer i samhället. I mindre skalor får makt också betydelse i ljuset av bildandet av embryon till en ny civilisation, inom ramen för olika former av självorganisering eller självförvaltning. I stor skala skulle vi ha det på platser med större "volym", koncentrerat, med också större bestrålning.

Det finns, och detta är mycket viktigt för oss, **ett socialt universum av vardagsliv**, av en liten dimension, som är en fabrik för produktion av nya föreställningar, motstånd och tekniker för folklig makt, och det är här det finns en stor arbete som ska utföras.

Verkligen. Maktformerna, staten som en speciell instans, ligger på en exakt nivå av den nuvarande samhällsstrukturen. Även om det uppenbarligen har ömsesidigt beroende relationer med de återstående nivåerna av social verklighet (ekonomiska, ideologiska, juridiska, etc.), kan de inte reduceras enbart till dem. Konkret betyder detta att politisk aktivitet inte kan reduceras till ekonomisk kamp, inte bara till fackförening och folklig praxis i allmänhet, även om denna kan innehålla, som den gör, "politiska" element.

Men denna ekonomiska kamp, folkliga krav, producerar inte spontant kampen mot den politiska makten som sådan. Och ännu mindre de organisatoriska och tekniska medlen för kampen om folkmakten eller förmågan att avbryta existerande sociala relationer.

Det är därför spontanism, spontana mobiliseringar av "massorna", en återspeglings av en ansamling av problem utan lösningar som plötsligt "exploderar", om de inte kanaliseras och implementeras på rätt sätt, knappast överskrider den politiska nivån när det gäller att modifiera maktförhållandena. , att öppna luckor för en ny process som är orienterad mot djupgående förändring.

Detta händer eftersom maktens störtande, något som bourgeoisin inte kan erkänna, eftersom det är slutet på dess existens, förutsätter skapandet av en annan social ordning, som kräver antagandet av en annan "modell" för organisation (vilket innebär en annan ekonomi, en annan ideologi) och även en oundviklig kamp, en process av ständiga folkliga kamper, som också involverar tekniska medel, som "mass"- rörelsen i sig inte kan utveckla framgångsrikt. Det är inte heller dess specifika uppgift. Det vill säga, under en lång period av historien och i vår tid, lärdomen att dra från de stora spontana rörelserna av "massorna", mycket rika på den erfarenhet de ger, men som inte motsvarar en strategi som medvetet syftar till att förändra systemet. En "mass"-rörelse som har byggt upp en viss grad av folklig makt, några nya sociala praktiker och producerat nya ideologiska föreställningar.

På den nuvarande utvecklingsnivån för systemet är det enda som garanterar seger förstörelsen av den borgerliga maktapparaten, hela dess dominansstruktur där staten spelar en primär roll, (vissa säger kondensation och andra ger den namnet koagulering) vilket innebär en mer eller mindre utdragen politisk-revolutionär handling, med en förnyad strategi, med en taktik anpassad till varianterna av de sociala konjunkturerna. Att våga erkänna detta som oundvikligt är att avsäga sig all revolutionär förändring, vilket är den enda typen av verklig och djupgående förändring som kan ske på nivån av hur detta system av dominans är uppbyggt.

Det har med rätta sagts att ett väsentligt ideologiskt resultat ligger i att visa folket ett segerperspektiv, en väg av hopp, av förtroende för möjligheten till djupgående, revolutionär förändring. Och den där "demonstrativa"

funktionen är en politisk organisations funktion. I vårt fall med organiserad anarkism. Att i alla sina handlingar försöka främja en ideologisk nivå, av medvetenhet, av den typ som inte kan genereras i massornas spontana utövande som är så mättade av föreställningar, värderingar, representationer att systemet inokulerar med sina stora medel, all den disciplin som en grupp av mekanismer fungerar för att göra det effektivt. Det handlar om att utgöra en organisationsnivå som innebär att övervinna den här typen av spontanism.

Dessa krav försöker tillgodose utvecklingen av en specifikt politisk verksamhet, den enda som kan kanalisera uppror och de konstruktioner som genereras på folknivå i olika processer mot seger.

Därför behövs i första hand en politisk organisation. I den nuvarande situationen idag och här har den vissa egenskaper som härrör från de strategiska egenheter som situationen medför. I vilket fall som helst måste denna politiska organisation vara bärare av de värderingar, internt och externt, som den anser vara väsentliga för nya sociala relationer.

När ett nytt sätt att göra politik bara är retorik

Men ett nytt sätt att göra politik eller bygga folkmakt bör inte vara fraser för snygg retorik eller att sätta lite kosmetika av bra färg på gamla och upprepade tal som i slutändan leder till samma port om och om igen. Långsamt för att jag har bråttom, säger ett talesätt. För brådskan har lett, cirkulärt, upprepade gånger, till återvändsgränder eller att infoga dem nedan, och sökande att representera dem, djupare in i detta hänsynslösa system.

Vårt projekt av revolutionär avsikt inkluderar idag, liksom i går, det sammanhängande valet av vägar att resa. Utan dogmer angående de teoretiska verktyg som ska användas måste all rigorös produktion som möjliggör bättre läsning beaktas. Med den fräschören och öppenheten som gör att vi kan leva vår tid, med tanke på alla förändringar den medför. Att förse oss själva, kort sagt, med en läsning som lokaliserar vår tids verkliga problem. Samtidigt, med fasthet och oförsonlighet att konfrontera allt som producerar och upprätthåller det nuvarande systemet, med hjärta och beslutsamhet inställd på en framtid som måste byggas varje dag inom de olika områdena av militans.

Utan elitism eller avantgarde, två sätt att hierarkisera praktiker och glida, värderingar som inte hör till de förtryckta fält eller en process som behöver badas i ljuset av nya värderingar så att dess framsteg är inte förvirrande och till och med negativt. Tja, annars skulle vi inte ideologiskt förstöra dessa hierarkiska värderingar som är så förknippade med dominans och lydnad, utan snarare fångslande produktioner främmande för våra föreställningar om det historiska ämnet. Politisk organisation, som vi förstår det, är inte synonymt med avantgarde eller med "upplysta" eliter utan vilka de stackars "okunniga människorna" inte kan undkomma den kapitalistiska labyrinten. Men den politiska organisationen spelar en betydande roll i konstruktionen av den lösningen. Men från andra värderingar, från andra ideologiska och etiska praktiker, från en annan social känslighet. Effektiv organisation är inte synonymt med hierarki. Politisk organisation som är en del av processen med människorna, samexisterar med deras medvetandenivå. Att sträva efter att bidra till dess höjning eller positiv modifiering med en känsla av att tillhöra det folket på lika villkor, inte till kunskapens "höjder".

Det självutnämnda avantgardet använder sig av den klassiska föreställningen, att de är framtidens bärare som når folkets hjärta med de goda nyheterna, de förtjänar att vara en hotad art om vi bedömer dem i historiens ljus. Ideologi kommer inte utifrån, den produceras inom praktikerna, i de idéer och beteenden som människorna utför genom sina olika konfrontationer. Produktionen av en ny socialpolitisk teknologi och "kunskapsdiskurser" som motsvarar befrielse kan inte ske utan att förskjuta dem som åstadkommer dominans. Det är diskurser som måste gå in i konfrontation och som måste dra nytta av alla instanser av motstånd där folket för kamper. I denna mening är den politiska organisationen också i ständig omskolning.

Slutligen kommer vi att ta till en syntes. För oss är *Politisk praxis* varje verksamhet som har som mål de exploaterades och förtryckta förhållandena till den politiska maktens organisationer, staten, regeringen och deras olika uttryck. *Politisk praxis* är konfrontationen med regeringen, som ett uttryck för den påtvingade makten, försvaret och utvidgningen av allmänna och individuella friheter, förmågan till förslag som rör befolkningens allmänna intresse eller delar av detta. Och *Politisk praxis* är också upproret som ett exempel på våldsamt ifrågasättande av en situation som vi vill förändra. *Politisk praxis* är förslag som, genom att samla folkliga krav, konfronterar de dominerande maktorganisationerna, presenterar lösningar på allmänna och specifika frågor och tvingar dessa maktorganisationer att anta dem och göra dem giltiga för hela samhället. Alltså till exempel de mobiliseringar som vidgar folkrättigheterna. Naturligtvis kan dessa erövringar som uppnås från en social kraft bara upprätthållas och utökas om motsvarande sociala kraft finns tillgänglig.

De säger att "makt finns i aktioner", detsamma kan sägas om revolution. Det är inte en enteleki eller något som kommer före en viss besvärjelse. Det är inte en isolerad aktion. Det kräver modifierande metoder för brytning, av diskontinuitet, inom områden som det ekonomiska, det ideologiska, det politiskt-juridiska, det allmänt kulturella. Allt detta tar form i en process med aktivt folkligt deltagande. Ett folk som vi skulle komponera som ett brett spektrum av de förtryckta och exploaterade som vi i detta historiska skede betecknar som en grupp av de förtryckta klasserna. Ett folk som genomgår strukturella förändringar, som sker inom en viktig splittring som måste övervinnas, etablerar solidaritetsband som binder samman deras kampers enhet och som utgör en första ordningens grund för dem att bilda en social kraft som är kapabel till effektiva kamper och ge steg i kvalitet. Vi pratar inte om gradualism, linjäritet eller att ta fiendens bås en efter en. Vi pratar om något annat.

Att känna till miljön i vilken man agerar, att vara införd i den, att ha ett politiskt syfte i den dagliga verksamheten, att ha förslag i samklang med vad människor vill och behöver, fastställa prioriteringar, är några av de element som möjliggör utvecklingen av en politisk organisation av vår karaktär. Att använda våra ideologiska verktyg i varje specifik omständighet: direkta åtgärder, direkt demokrati, självförvaltning, federala organisationsformer, etc.

Frågan berör frågan om social kraft och även hur vi skulle kunna definiera det arbete som vi gör som politisk organisation inom folkrörelsen. Bra frågor som vi inte kommer att undvika. Fråntagen all elitism som vi har utvecklat ovan är vår uppgift småskalig. Liten motor som jobbar inne i stan och rullar hela tiden tillbaka. Social kraft förefaller oss vara ett begrepp av stor betydelse. Jag tror att det är väldigt kopplat till frågan som följer, så vi ska försöka säga något om det där.

FC – Jag skulle vilja ta upp frågan om klass. Vi försvarar en aktionsposition av anarkister vid sidan av de delar av befolkningen som lider mest av kapitalismens effekter. Därför, till skillnad från ortodoxa auktoriteter, som prioriterar en typ av proletariat (urban och industri), föreslår vi en åtgärd som, för detta proletariat, tar hänsyn till andra ämnen såsom arbetare från andra sektorer, bönder, urbefolkning och alla osäkra människor. typer ("lumpen" i den klassiska definitionen). Hur ser du på denna fråga om "var ska man prioritera"? Skulle i detta fall alla sociala rörelser med ämnen av denna typ och fackföreningar vara prioriterade? Slutligen: kan vi förstå vilket arbete/socialt införande som är den anarkistiska organisationens viktigaste uppgifter?

JCM – Våra styrkor som en politisk organisation i utveckling innebär utan tvekan begränsningar. Att prioritera hela det sociala området, vilket utan tvekan vore mer än bra om vi kunde göra det, är inte möjligt förrän vi har den nödvändiga styrkan. Därför är prioritering av platser, efter analys och utifrån strategin, av primär vikt. Man skulle snabbt kunna säga att det finns problem som, i varierande grad beroende på utbildningen, finns som saker som befolkningen upplever: Lön, bättre arbetsvillkor, bostäder, hälsa, mänskliga rättigheter, överlevnad i ödmjuka stadsdelar, extrem fattigdom, utbildning och andra. Men det är möjligt att av de tre eller fyra vitala delarna av den etablerade strategin börjar vi med den som har de mest konkreta möjligheterna vid ett givet ögonblick. Naturligtvis alltid se till att detta element inte hypertrofierar det politiska projektet, som inte omvandlas genom sin dynamik i låst steg för att ta itu med de andra fronter som anses outhärliga. Detta är något som just reglerar den politiska organisationen genom dess organisatoriska instanser och producerar en analys- och diskussionsstil som gör att sådant kan inträffa naturligt. Det vill säga att det finns prioriteringar som är av tillfällig karaktär och andra som ingår i själva strategin. De är olika stadier som ofta skär varandra och behöver inte vara motsägelsefulla eller ge upphov till orienteringar som senare blir divergerande. Att artikulera handling i den populära miljön för politisk organisation har all den flytbarheten och bör inte förlora koherens. Det är värt att framhålla att det finns en konstruktion som är organisationen själv, sammansättningen av de mekanismer den behöver för de olika verksamhetsområdena samt utvärderingen av vilka dess styrkor är och vilken erfarenhet den inte har och måste gå. att möta den.

Det finns en rad "begrepp", som "lumpen" som är resultatet av en allmän reduktionistisk uppfattning, den försöker förklara allt från den ekonomiska strukturen och den roll som a priori tilldelas arbetarrörelsen, i grunden den industrialiserade länder. Detta sker i ett helt historiskt skede, idag kan man säga att de är paradigm som inte kan övervägas rigoröst på det sättet. Det finns också en slags tro på existensen av ett subjekt i sig, universellt, och även inslag av progressivism. En konceptuell struktur, med sina "metoder" som utesluter och till och med diskvalificerar inte särskilt elegant allt som inte passar in i dess system. Jag tror att en del FAU-material som tog upp ämnet kan vara förtydligande. Ett ämne som senare utvecklades rikare i gemensamt arbete.

Subjekt för förändring måste tas fram.

"Subjektet är också en historisk produktion" varnar forskarna oss och därför måste vi sätta i drift praxis som producerar och organiserar det. Systemets praxis, plus de som ärvt från andra tidigare brutala system, har syftat till att skapa ett individ-kollektivt subjekt som passar så djupt som möjligt in i den befintliga ordningen, i de värderingar som upprätthåller den. Det råder ingen tvekan om att det finns mycket som de har lyckats internalisera i dem-oss.

Eftersom detta är så kommer ett annat historiskt subjekt inte att komma från ingenstans, det kommer inte att framstå som om det var genom magi, det måste vara frukten av praktiker som internaliserar andra frågor som kolliderar med det dominerande. Effektivt deltagande, självförvaltning, direkta åtgärder, den federala formen av verkligt demokratisk funktion, solidaritet och ömsesidigt stöd, behöver mekanismer, organisationer och regelbundna metoder för deras utveckling. De behöver hela tiden organisation. Den kontinuitet de behöver,

för en implementering som tillåter förändring, kräver uthållig strategisk aktivitet. En sammanhållen strategi, som inte avväver det som vid varje given tidpunkt vävs. En strategi som har inom sig en annan värld som den utvecklas inifrån en annan som är antagonistisk mot den. Den berömda sloganen "använd alla medel" kan vara ett effektivt sätt att säkerställa att ingen antagonistisk strategi som bär inslag av förstörelse av det nuvarande systemet kan användas. Det är därför den allmänna inriktningen, den etablerade strategin och taktiken som motsvarar den är av primär betydelse. Både socialt och politiskt måste denna strategi cirkulera inom alla dess praxis. Uppenbarligen respekterar det specifika för varje verksamhetsområde.

Detta innebär inte "allt eller inget" eller plöjning i öknen. Utgångspunkten måste placeras så exakt som möjligt, den specifika karaktären hos den uppsättning sociala relationer som konfigurerar och upprätthåller systemet och varje exakt historisk social formation där vi måste agera. Vi måste utgå från denna grova och brutala sociala verklighet, inte utveckla lösningar genom oberoende mentala processer som inte har någon relation till hur vissa specifika sociala processer är och äger rum.

Var dominans struktur placerar människor spelar en stor roll i produktionen av ett givet subjekt. Det som levs varje dag och hur det levs kommer att ge en viss världsbild till olika samhällsgrupper. Jag kommer också att säga att det finns faktorer som motstånd, inkorporering av andra föreställningar och representationer som kommer att generera eller kan generera vissa kortslutningar. Låt oss se till att de är på vår sida.

I det nuvarande skedet av systemet. De förtryckta klasserna som revolutionärt "subjekt".

Du frågade mig om hur vi såg på klassammansättningen idag vid detta historiska ögonblick. Sedan en tid tillbaka har detta allmänna schema, i formell abstraktion, att definiera klasserna, som utan tvekan existerar på den nivån, mellan bourgeoisin och proletariatet praktiskt taget litet eller inte alls fungerat när analysen "sänktes" till nivån sociala formationer. Detta tvivel kan också ses mellan raderna i många dokument om historisk anarkism. Det behöver inte sägas att bourgeoisin, även på den nivån av den tidigare nämnda analysen, är något mer komplex: fraktioner och vissa klasser kopplade till dem.

Även när de politiska och ideologiska ingriper för att etablera dem, gör det också det som refererar till det klassiska proletariatet. Men det som intresserar oss som politisk organisation, teoretiskt sett, är den operativa delen "idag och här."

Det ursprungliga förslaget om detta problem lades fram vid 1986 års kongress och vid ett offentligt evenemang samma år. Men det var på FAU:s XI-kongress som man enades om att genomföra en mer grundlig inställning till problemet med klasser i detta stadium av kapitalismen. Det var också ett ämne som förblev öppet, arbetet skulle fortsätta mot framställningen av en hypotes (initialutkast) som skulle gräva djupare in i klassbegreppet i detta historiska skede av kapitalismen. Behovet av att omformulera klassbegreppet övervägdes i enlighet med de förändringar som skett. Undvik att fortsätta definiera klass som i föregående period, "Fordistisk prakt", "Välfärdsstat". I grunden ansågs det att det ekonomiska "sätet" ensamt inte var tillräckligt för en klassdefinition. Syftet var, i grova drag, att hålla i minnet hur den komplexa och artikulerade uppsättningen av dominansrelationer i dag uttrycks inom området sociala relationer. Detta koncept är relevant och har avgörande konsekvenser för hur man ska närma sig en operations- och störningsstrategi under rådande omständigheter.

Det tidigare dokumentet säger: "Vi har först och främst betraktat behovet av ett folkligt resultat som en följd av en lång process av revolutionärt orienterade kamper..." Det tilläggs:

"Det är uppenbart att man i efterblivna och beroende kapitalistiska länder som Latinamerika - med dess särskilda ekonomiska och klassstruktur mer påverkad och försvagad än under andra perioder - inte kan tänka på möjligheterna med en revolutionär process som utförs uteslutande av kärnorna i fabriksproletariatet eller inte ens av löntagarna i sin helhet. Än mindre i detta historiska ögonblick, där till exempel vår kontinent har enorma kontingenter av arbetslösa, utestängda, överexploaterade och halvanställda, där statistiken säger oss att mer än hälften av dess invånare är i fattigdom eller under fattigdomsgränsen eller utblottade.

Det är nödvändigt att tänka på konstruktionen som ett grundläggande strategiskt verktyg för en front av förtryckta klasser som strävar efter att ha arbetarklassen (eller en sektor av den) som sin centrala kärna men som också inkluderar, med lika rättigheter, landsbygdsarbetare, bönder, den stora mångfalden av egenföretagare - en sektor som successivt svällt av krisen och systemets svar på tekniska förändringar -, de marginaliserade som kräver arbete, studentkåren och mångfaldiga och nya populära uttryck för självförvaltning. Vi anser i princip

att här måste läggas krav på rättigheter från olika sektorer, som svarta, urfolks-, feministiska och andra människorättsrörelser. Och framför allt betrakta miljöproblemet ur en viss vinkel. Utan att sluta hålla arbetarklassen i åtanke, särskilt dess antagonistiska värderingar, globalt sett skulle "subjektet" då vara spektrumet av förtryckta klasser. Som det står i dokumentet: "Framsidan av förtryckta klasser som vi hänvisar till är konstituerad som ett nätverk av permanenta relationer, programmässigt sammanlänkade, av mångfalden av gräsrotsorganisationer som i kampen kan uttrycka dessa sociala sektors omedelbara intressen och utveckla och utveckla och fördjupa dem i betydelsen av transformativa mål och inriktningar, att konstituera dem till sociala krafter av effektiv gravitation.

Detta översätts till organisationens arbete med en mängd olika problem: kamp för bostäder, mot vräkningar, för försvar av arbetsställningar, stöd för arbetarkamp, för mark, för skydd, försvar av prestationer och mänskliga rättigheter, hälsa och utbildning, Socialförsäkring, unga, egenföretagare, etniska uttryck m.m. Organisationsformerna för att kunna täcka en så varierad militant arbetsprocess är ett ganska ämne och det finns redan en viss samsyn kring dess grundläggande aspekt. Som vi har sagt för att lokalisera problemet, att göra en primär definition av klasser (inte bara sett från ekonomisk reduktionism, utan inbegripande av politiska och särskilt ideologiska faktorer som är relevanta) innebär inte att de prioriteringar som vår nuvarande situation, utvärdering och styrka ger råd om.

FC – Man skulle i denna mening kunna säga att den så kallade nyliberala modellen producerade fler och olika platser beroende på dess effekter på det sociala området.

JCM - Fragmentering och den nya fattigdomen.

Ja, nyliberalismen genomförde sin specifika produktion i de effekter den hade på fältet för sociala relationer, nära kopplat till fattigdomens värld, av dem underifrån. Vi tror att den till och med sökte, genom produktionen av tekniker och maktmekanismer, en ny disciplin som syftade till att få universum fast i fattigdom att anta beteenden som skulle resignera det och infoga det i denna eländiga sociala verklighet.

Titeln som föregår dessa överväganden motsvarar anteckningar som behandlades vid FAU-kongressen 1998. Trots förändringarna i den aktuella situationen verkar de i hög grad antyda flera ämnen. I det här dokumentet, som har till syfte att reflektera över nya situationer, ställs frågor och antagandet att vissa dynamiker skulle kunna utvecklas mer och att vi skulle behöva anstränga oss för att öka medvetenheten om det.

Den nuvarande världssituationen och alla dess ekonomiska, politiska och sociala effekter som den har i dag på vårt Latinamerika och världen i allmänhet ogiltigförklarar inte kongressens överväganden. Allt tyder på att den så kallade krisen fortfarande inte är känd med säkerhet hur långt den kommer att gå och att situationen för världens fattiga, nu inklusive en hög andel arbetare i högt industrialiserade länder, kommer att bli lite värre.

Vi kommer att transkribera de ovan nämnda anteckningarna med förutsättningen att de fortsätter att vara användbara för att försöka lokalisera situationer och processer som pågår. Det är inte ett färdigt material, det är helt enkelt några första anteckningar för att reflektera över frågor som har diskuterats en tid och som vi försökt organisera dem lite mer. Låt oss se:

"I detta skede har kapitalismen uppnått en aldrig tidigare skådad globalisering. Den har utvidgat sin nyliberala politik till en stor del av planeten. Dess internationella organisationer agerar med överväldigande samstämmighet. De har lyckats färga den stora delen av världen med en ännu mer individualistisk kultur.

Men, och detta är det viktigaste, medan alla dessa grundläggande mekanismer fungerar oljat, med sammanhållning, till förmån för en liten grupp mäktiga människor, samtidigt producerar de en nedåtgående fragmenteringseffekt. Arbetsvärlden, solidaritetsbanden, det sociala livet och själva situationen för de fattiga är splittrad. Och hand i hand med detta kommer ett fenomen av uteslutning av mängder, av överskottsbefolkningar, den stora och hänsynslösa kampen för överlevnad, av vad som skulle kunna betecknas som "ny fattigdom".

En hopplös "ny fattigdom", där utsikterna till arbete går förlorade vid horisonten, för vilken det är absolut nödvändigt att få bröd till varje pris. Eller till och med konsumtionen av mindre tvingande föremål, så propaganderade och för dem så förnekade. "Ny fattigdom" som ser de som har mycket, något, lite eller väldigt lite, som ett objekt från vilket de måste få lite av det de behöver.

Det är en "Ny fattigdom" och det är ett "Nytt elände", eftersom volymen är större än någonsin i historia och vad den saknar, med tanke på de framsteg som har gjorts, är också mer än någonsin. De "eländiga" som nya karaktärer flydde från Victor Hugos sidor, tvingas begrunda överflöd, korruption, lyx, allt som konsumtionssamhället erbjuder utan att kunna komma åt något eller nästan ingenting.

Och även skillnaden märks med dem som har tryggheten i ett dagligt jobb, som äter varje dag och vars barn kan växa upp med det väsentliga. Kommer inte denna uppsättning saker att producera mer hat, mer känslor av upprördhet och uppskjutande, kommer inte ordet rättvisa att falla dit som ett groteskt hån, oavsett var det kommer ifrån?

Här och där dyker det upp omnämnanden om ett nytt fenomen. Det är fragmentariskt och mycket ytligt formulerat. Skulle vi befinna oss i ett historiskt ögonblick då det redan pågår ett tyst krig i världen av den "nya fattigdomen och eländet" mot de rika från ovan och även de underifrån som ses som rika?

Problemet är att sektorer underifrån inte längre har arbetarklassens ideologi som referens och producerar en annan. Det kan vara fallet med totalt marginaliserade människor och bönder som lever i den största misären, också inhemska bönder med den skillnaden att de införlivar sin vision av världen från antika kulturer. Vad kunde arbetarklassens ideologi formulera i detta universum?

Är inte denna så kallade "Citizen Security"-policy relaterad till mycket av det som har nämnts? Denna policy, med hjälp av media, slår fast att varje "eländig" är en gemensam fiende. Försöker (och uppnår de?) inte att främja en tyst allians av polisen (av systemet) med dem som har något? Även om det där bara är ett säkert, välbetalt jobb. Gör vi inte en gemensam skyttegrav, ibland på ett subtilt sätt, i kampen mot de "eländiga", som systemet genomför i detta skede för deras överlevnad och reproduktion? Många reflektioner tyder på denna nya situation för oss.

Världen är fylld av fängelser. Nya fängelser öppnar överallt. Och det kommer att bli fler och fler fångar och den "nya fattigdomen" kommer att öka deras koppling till denna värld. Kommer mycket av den "nya fattigdomen" att bli mer teknisk för detta krig?

Vårt Latinamerika har i verkligheten mer än hälften av sin befolkning i fattigdom. Och denna situation, i den nuvarande strukturen, kommer inte att förbättras under de följande åren, den kan förvärras. Det säger de officiella siffrorna själva. På många håll experimenterar man med en större rotation av hungerarbete för att hindra personen från att komma in i den "eländiga" och fientliga världens rike.

Och befolkningsuppror uppstår som uttrycker, ibland förvirrande, deras ilska, deras "obehag" med den eländiga marginaliseringen. Bönder, arbetslösa, infödda. De uttrycken finns där: i Argentina, Brasilien, Peru, Ecuador, Mexiko. Bolivia. Just i Bolivia var gnistan en rörelse för vatten, ett oortodox mobiliserande element. Och denna allmänna mobilisering som drivs av de fattigaste sker i det fattigaste landet på kontinenten.

Kanske kommer rebellvektorn, med våld för förändring, från en del av denna värld av de mest förtryckta. De "eländiga" och deras kamp och den där känslan av omvärdering av mänskliga rättigheter och vissa arbetarklassvärden är kanske ögonblickets centrala axlar. På den ideologiska nivån, som fastställts i den allmänna strategin, bekräftar vi arbetets värden, den ideologi som producerade och producerar arbetsvärlden under förhållanden av förtryck och exploatering. Det är en orientering för den militanta uppgiften, vilket inte betyder att vi finner den inom breda områden av folkrörelsen och inte heller, när det finns inslag av den, i ett tydligt tillstånd.

Låt oss säga det i förbigående, en rörelse för att kunna läsa och agera därefter med dessa starka fenomen måste ha sin andliga förberedelse. Eller med andra ord en förståelse och föreställningar som går utöver att läsa om dem. Vissa nivåer av erfarenhet av gruppen, kollektivet.

För att återgå till temat fragmentering, låt oss tillägga att det är lätt att se inom socialpolitiska institutioner. Men det kan också ses inom mindre institutionella områden. Många gånger kopplat till det varierande "ofarliga" kulturutbud som systemet ger eller tillåter.

Samtidigt tycks den generella tendensen ha ökat, i många medier, att bara se och intressera sig för den partiella aspekten. Prioriteringen av vissa gruppers egen politiska agenda omfattar denna perversa och egenintresserade splittring.

Vi har intrycket att vissa praktiker, förutom mediets kulturella inflytande, beror på dålig läsning, med misslyckade ideologiska vändningar, gjorda av forsknings- och reflektionsmaterial som dock bidrar med mycket. Dessa vändningar leder bland annat till att man överskattar det specifika och nästan ger en självförsörjande karaktär åt delfrågor.

Det finns förvisso en del av detta som är en legitim reaktion på tomma helheter och globaliteter, som inte var baserade på de specifika element som förment bestod av dem, de som skapade många dogmer och "vetenskapliga" teorier som saknade konsekvens.

Men man kan inte tänka på effektiviteten av delement som föreslås så mycket, oftast med bästa vilja, alternativister, tekniker eller liknande, när vi står inför ett system av dominans och exploatering, inför en global repressiv apparat innan en modell för utbredd nyliberalism, inför en mycket genomträngande ideologisk apparat. Dessa partiella särdrag, uppfattade på detta sätt, tjänar ibland till att rädda "medvetandet om skärselden."

Relaterat till det vi sa ovan, tycks egenskaperna hos den grävsta individualismen ha vuxit, med ilska och konflikter som cirkulerar mer på befolkningsnivå, och mellan jämlikar, än uppåt. Vi har då, här tillsammans med de nya fenomenen, att både den ideologiska apparat i systemet som en djupgående "vänster" liberalreformism är knuten till uppmuntrar, ett visst "du kan inte", eller göra något, men inom vad som är accepterad och lydig", eller det "nya" av den senaste tillverkningen och antagningen. Allt inom en omkrets som inte inkluderar "eländiga" och konfronterande.

I vissa känsligheter verkar detta generera ett visst missmod, förvirring, frustration, desperation och slutligen en önskan att hitta en individualistisk lösning. Uppenbarligen påverkar dessa och andra faktorer solidaritet, kollektiva värderingar, morgondagens perspektiv, strävan efter något som inte finns idag och uppmuntrar individen, att ta hand om den lilla individuella tomten, bristande respekt för andra, omedelbarhet. Också delaktighet i systemet? Det finns en ideologisk ström som svämmar över ett stort fält. Vilket många gånger inte ens tillåter oss att tänka ordentligt. "Du måste veta hur man ser skillnaderna i detta komplexa scenario, det kommer inte att vara en enkel uppgift men det kommer att vara viktigt."

FC – Jag vet att du var ganska involverad i diskussionen om folkmakt. Kan du förklara för mig vad begreppet folkmakt betyder och varför denna strategi för folkrörelsen är viktig? Jag tycker att i Uruguay borde saker och ting vara som i Brasilien, där olika sektorer också använder begreppet folkmakt, även om var och en för att hänvisa till en annan sak: vissa med strategier som mer liknar vår och andra med avantgarde eller diametralt motsatta förslag. Hur kan vi försvara folkmakten och skilja vårt förslag från auktoritära?

JCM - Allmän strategi.

För att komma närmare begreppet folkmakt finner vi det användbart att först göra några allmänna förtydliganden av teoretiska material som utarbetades av vår organisation 1970. Vi kommer att göra små justeringar, som är väsentliga, eftersom de verkar tydliga nog för oss i vad de föreslår och kan berika varje debatt. Låt oss se:

En politisk organisations verksamhet innebär en prognos om händelsernas möjliga framtid under en mer eller mindre lång tidsperiod. Denna prognos inkluderar vilken aktions linje som organisationen ska anta inför dessa händelser för att påverka dem mest effektiva och lämpliga. Dessa prognoser kallas den strategiska linjen. En strategisk linje är vanligtvis giltig så länge den allmänna situationen som den motsvarar kvarstår (till exempel: strategin för långvarig kamp, skapandet av villkor och utvecklingen av väpnade kampaktioner inom ramen för den ekonomiska försämringsprocessen). dess förutsebara härledning av hårdnande av kampen).

Om den allmänna situationen skulle uppleva mycket viktiga förändringar skulle dessa naturligtvis förändra förutsättningarna för organisationen att verka och, om den vill agera effektivt, måste den se över sin strategi för att anpassa den till den nya situationen. Observera att allt detta inte innebär att man ändrar de eftersträfvade målen, målen eller de ideologiska principerna. Strategin är fortfarande något mer blygsam, men avgörande, vilket har att göra med verksamheten, organisationens politiska praktik.

Denna punkt är värd att nämna eftersom det ofta finns de som tenderar att omvandla till "principer" vad som är och bara kan vara giltiga strategiska formuleringar i den mån de är lämpliga, att de är effektiva i att verka i en given situation. Men de kan bli farliga till den grad att de förvandlas till dogmer om universell tillämpning och användbarhet.

I dessa godtyckliga och dogmatiska förlängningar av giltigheten av strategiska erfarenheter har ändlösa diskussioner genererats kring vad vi skulle kunna kalla "falska problem". Ibland har dessa frågor animerat diskussioner i årtal där de olika "argumenten" har upprepats och analyserats i detalj. Och allt eftersom dessa diskussioner har utvecklats har de skapat stielhet i positioner, de har gett dem en betydelse som de inte förtjänat, de har förvandlat det som bara var ett strategiskt problem till ett principproblem. Att tappa bort det faktum att den enda adekvata metoden för att lösa dessa frågor är att hänvisa till analysen av den specifika situation (ekonomisk, social, politisk) inom vilken åtgärder måste vidtas.

Den sociala verklighetens situation (som uppstår dynamiskt, i form av föränderliga och successiva situationer) är den enda "domaren" som är lämplig att avgöra dessa kontroverser. Men strategin ger bara allmänna riktlinjer för en period. Det är taktiken som förkroppsligar den i den konkreta, aktuella verkligheten, som omsätter den till fakta. Taktiska alternativ, i den mån de svarar på mer precisa, konkreta och omedelbara problem, kan vara mer varierande och mer flexibla. De kan dock inte strida mot strategin.

En adekvat strategisk-taktisk uppfattning måste, som vi sa, ta hänsyn till den verkliga situationen för den period för vilken den är planerad. Men det räcker inte. Fakta, övning, "ren" erfarenhet räcker inte. Det är mer. "Ren" upplevelse existerar inte. Varje organisation som agerar politiskt kommer fram till en strategisk-taktisk uppfattning baserad på vissa antaganden (implicita eller explicita) som är ideologiska, teoretiska.

Det kan inte finnas en opolitisk, ideologiskt neutral strategi. Det finns inte heller möjlighet att härleda det från en förment "objektiv" analys, ideologiskt aseptisk. De som litar på möjligheten av denna analys, av en definition som saknar ideologisk inriktning, begränsar sig – nästan alltid – till att som den maximala nivån av "politisk" utveckling acceptera det som kan härledas från spontan utveckling. Ideologi kompletteras med föreställningar som härrör från enbart "sunt förnuft", alltid oundvikligen genomträngda av de "vanliga" idéer och övertygelser som sprids av de dominerande sociala grupperna. Det enda sättet att övervinna dessa "vanliga" idéer och föreställningar är att konfrontera dem med en organiskt strukturerad och bredast möjliga uppsättning positioner, med en ideologi. Detta utgör en väsentlig drivkraft för politisk handling och en oundviklig komponent i varje strategi.

Varje politisk praxis antar vissa motiv och en innebörd som bara blir tydligt urskiljbar i den mån de görs explicita och organiserade som en ideologi. Här finns också några förtydliganden, ofta genom sådana förstår vi nuvarande system, överföringar av andra verkligheter på ett mer eller mindre mekaniskt sätt och därför kan de fungera som ett slags substitut för den verkliga uppsättningen som vi har framför oss, för den sanna sociala verkligheten. Under lång tid (och det är många som fortsätter att göra det) har strategiska och taktiska linjer dragits inte utifrån en noggrann analys av vår verklighet, utan utifrån vad som "fulano" eller "mengano" (så och så" eller "så och så" sa, vanligtvis om situationer uppvuxna i avlägsna och olika regioner.

I Latinamerika har detta sätt att gå tillväga enligt prefabricerade "modeller" orsakat förstörelse. Även ren information, ett rigoröst beskrivande arbete, om lokala eller regionala förhållanden och omständigheter stöter ofta på stora hinder. I denna situation blir "kopian", den mekaniska överföringen av "recept" av bevisad effektivitet genom andras erfarenhet, en snabb och attraktiv "lätt" hjälp.

Det ihärdiga återfallet i dessa modaliteter, särskilt inom vissa sektorer av den bildade småbourgeoisin, har, genom en förklarlig men felaktig reaktion, genererat ett kriterium om underskattning av det ideologiska, som anses vara omistligt "teori". Att övervinna det kriteriet är nuets uppgift. Vi måste utgå från detta. Och gå vidare på vägen mot effektivare kunskap och teoretisk utveckling som en allt fastare grund för en redan definierad strategisk-taktisk linje."

Begreppet "strategi i strikt mening" Varför?

I kongressdiskussioner hade man kommit fram till att begreppen **Allmän strategi** och **Taktik** lämnade ett tomrum i mitten. Det är värt att säga att det fanns frågor som, även om de inte motsvarade den **Allmänna strategin**, inte heller omfattades av taktiken. Därifrån framträder som en provisorisk definition för detta "medlar"-begrepp: **Strategi i strikt mening**.

Vi har då, upprepar, att vi placerar detta koncept mitt i den Allmänna strategin och Taktiken. Vi tilldelade den makten att göra en generell design, men på nivån med ett större förhållningssätt till social-politisk aktion. Det är värt att säga att detta begrepp "**Strategi i strikt mening**" inkluderar de allmänna riktlinjer som redan är etablerade inom olika områden, men fungerar som ett verktyg för ett större förhållningssätt till den sociala verkligheten. Det betyder att vi inte kommer att verka i den verkligheten på ett pragmatiskt eller endast empiriskt sätt. Men inte heller i den begränsade taktiska dimensionen. Å andra sidan är det den som ger konjunkturorientering till arbetsprogrammet under en period. Kanske är det då lämpligt att granska vad som är relaterat till programmet:

Om programmet.

Vi har sagt att programmet "vi placerar det specifikt och konkret i fältet för sociala praktiker. I det fält där sociala spänningar och strider kommer till uttryck." Programmet kommer att samla in den utvärdering som

görs om i vilket skede systemet befinner sig på analysplatsen och, lokalisera det befintliga aktions utrymmet, visa sitt arbete. Programmet kommer att innehålla "orienteringen av all vår verksamhet under en period." Det handlar om att inte göra det som dyker upp, inte heller uppskatta varje sak som dyker upp isolerat, inte heller att bli avskräckt eftersom framstegen inte syns direkt. Ja, det skulle handla om att sätta upp mål och gå mot dem.

Att välja åtgärder och fastställa prioriteringar utifrån dessa mål. Det som har sagts innebär naturligtvis att det kommer att finnas aktiviteter som vi inte kommer att möta, händelser som vi inte kommer att vara involverade i. De kan vara viktiga och till och med spektakulära, men de räknas inte om de inte passar syftena för scenen i vårt program. I andra fall kommer vi att vara i absolut minoritet eller med stora komplikationer i aktiviteter som sammanfaller med våra mål. Att välja det vi gillar mest eller det som ger oss minst komplikationer är inte en korrekt policy. Till exempel måste de olika kamper, erfarenheter, krav på förbättringar eller försvar av prestationer som befolkningen genomför, räkna med oss. Uppenbarligen mer de med en stridbar ton och adekvat socialt sinne. Men att bara vara där räcker inte. Du måste vara med en "avsikt". Som har sagts i kongressen, på grund av den stora rörligheten i den sociala situationen, är det tillrådligt att upprätta kortsiktiga program som inte strider mot vad som planeras på medellång sikt och mycket mindre med de centrala och långsiktiga målen.

Det är också viktigt att ha välordnade tider. Effektiviteten av en militant uppgift kan inte utvärderas i termer av månader eller år. Det finns uppgifter som bär frukt i form av en viss tid. Saker som görs i ett mycket kort perspektiv, bara punktligt, lämnar liten eller ingen balans. En politisk-social ackumulation är en komplex uppgift och beror på flera faktorer. Framgångar och misstag, korrigeringar och upprepningar kombineras över tid. För en viss kultur som finns i samhället kan vi tillägga att kreativitet inte är att förändra trender hela tiden utan snarare "uppfinna" och uppfriskande inom ramen för en objektiv och en metodisk uppgift som upprätthåller regelbundenhet. En sak är skapande och en annan är instabilitet. Ett projekt av en viss varaktighet kräver uthållighet, regelbundenhet och en viss stabilitet. Och denna regelbundenhet måste betonas, det viktiga är arbetet varje dag. Kontinuitet i en diagramstrategi där de olika uppgifterna slutligen konvergerar. Punktlighet, den episodiska uppgiften som politik leder inte till någon hamn.

Finns det en plats i samhället för vårt program just nu?

Programmet måste hela tiden utvärdera vår energistyrka. Vad är vår militanta kapacitet? Fördelningen av insatser kommer att baseras på den kapaciteten. Naturligtvis måste först och främst alla uppsatta mål vara relaterade till den tidigare nämnda kapaciteten. Programmet omfattar inte bara organisering av arbetet externt, det innebär med nödvändighet att göra detsamma internt. Tider och aktiviteter måste artikuleras på dessa två nivåer på ett systematiskt sätt. Att försumma uppgiften på båda nivåerna leder till särskilt känslig hypertrofi. Man måste se till att hela verksamheten löper sammanhängande.

Att den specifika organisationen inte lämnas obevakad. "Behållaren" som samlar frukterna av Militant arbete är den specifika organisationen, den politiska organisationen. Hon förenar krafter och ger kontinuitet och mening åt handlingen. Det är vårnaden om ett syfte med förändring. Den främjar tillväxten av stridbart och transformativt medvetande i befolkningen och genomgår sin egen transformation inom ramen för den uppgiften. Om vår styrka och närvaro utåt växer behöver vi samtidigt en specifik organisation med en styrka som motsvarar vad som berörs inom området sociala relationer. Detta koncept är relevant och har avgörande konsekvenser för hur man ska närma sig en operations- och störningsstrategi under rådande omständigheter.

Det tidigare dokumentet säger: *"Vi har först och främst övervägt behovet av ett resultat av problemet på en folklig nivå som en följd av en lång process av revolutionärt orienterade kamper..."* och tillägger: *"Det är tydligt att man i efterblivna och beroende kapitalistiska länder som Latinamerika - med dess speciella ekonomiska och klassstruktur mer påverkad och försvagad än under andra perioder - inte kan tänka på möjligheterna med en revolutionär process som uteslutande genomförs av kärnorna av proletariatets fabrik inte ens av löntagarna i sin helhet. Ännu mindre i detta historiska ögonblick, där till exempel vår kontinent har enorma kontingenter av arbetslösa, utestängda, superutsugna och halvanställda. Där statistiken säger oss att mer än hälften av dess invånare är i fattigdom eller under fattigdomsgränsen eller utblottade."*

Det är nödvändigt att tänka på konstruktionen, som ett grundläggande strategiskt verktyg, av en front av förtryckta klasser som strävar efter att ha arbetarklassen (eller en sektor av den) som sin centrala kärna men som också inkluderar, med lika rättigheter, landsbygdsarbetare, bönder, till den stora mångfalden av egenföretagare

- en sektor som successivt svällt av krisen och systemets svar på tekniska förändringar -, till de marginaliserade som kräver arbete, till studentkåren och olika och nya populära uttryck för självförvaltning. Vi måste här lägga till krav på rättigheter från olika sektorer, såsom de svarta, ursprungsbefolkningen, feministiska och andra mänskliga rättigheter. Och framför allt betrakta miljöproblemet ur en viss vinkel. Utan att upphöra att hålla arbetarklassen i åtanke, särskilt dess antagonistiska värderingar, globalt sett är "subjektet" spektrumet av förtryckta klasser.

Som det står i dokumentet: *"Framsidan av förtryckta klasser som vi hänvisar till är konstituerad som ett nätverk av permanenta relationer, programmässigt sammanlänkade, av mångfalden av gräsrotsorganisationer som i kampen kan uttrycka dessa sociala sektors omedelbara intressen och utveckla och utveckla och fördjupa dem i betydelsen av transformativa mål och inriktningar..."*

Detta återspeglas i organisationens arbete med en mängd olika problem: kamp för bostäder, mot vräkningar, för försvar av arbetskällor, stöd till arbetarkamp, för mark, för skydd, försvar av prestationer och mänskliga rättigheter, hälsa och utbildning, Socialförsäkring, unga, självstyrda uttryck m.m. Organisationsformerna för att kunna omfatta en så varierad militant arbetsprocess är en hel fråga och det kräver en balansering av våra krafter inom ramen för den antagna strategin och projektet. Projekt som kan vara för en relativt kort eller medellång period.

Motståndsstadium

De socialpolitiska och ideologiska förhållandena tycks tyda på att vi inte upplever ett revolutionärt skede, inte ens ett av stridbar ackumulation. Grundläggande förändringar på kort och medellång sikt förskjuts från horisonten. Det är viktigt att precisera detta inte för att göra en abstrakt teoretisk diskussion utan för att artikulera vårt arbete idag. Det är i detta "teori-praktiska" perspektiv som vi slår fast att vårt är ett motståndsstadium. Det är värt att klargöra att när vi etablerar denna allmänna linje så slutar vi inte ta hänsyn till den legendariska colombianska gerillans väpnade kamp eller den där kreativa och kraftfulla zapatistarörelsen med tydliga revolutionära uttalanden av ny karaktär.

I ett av våra dokument stod det: *"Motstånd, alltså för det här stadiet. Att stärka kampen, att höja humöret, att återskapa förtroendet för sin egen styrka, att tänka på en rättvis morgondag, att skapa ett kollektivt alternativ, att bekämpa individualism och defeatism, att rädda solidaritet, att skapa nya revolutionära möjligheter"*. Vi måste arbeta så att all praxis överensstämmer med den fastställda planen. Det vill säga att, på grund av det förflutnas tröghet, socialpolitiska praktiker i linje med ett annat ögonblick i samhället inte samexisterar vid sidan av de som motsvarar detta historiska ögonblick. Klyftan kan leda till förvirring och vi studsar runt i den sociala miljön. Samma syfte med revolutionära avsikter innebär inte att man upprepar sig själv. Dessutom bör det inte återspegla enstaka tidigare sociala situationer.

Varför en populär maktstrategi? Och vilken makt syftar vi på?

Låt oss börja, vid denna tidpunkt, att svara på frågan om varför vi tror att populär maktstrategi är viktig för folkrörelsen. Här skulle vi säga att det är viktigt både för folkrörelsen och för den anarkistiska politiska organisationen. Vår libertarianska idé om Folkets makt är relaterad till de teoretiskt-politiska kriterier som med sådan klarhet förutser en hel framtid, sa Bakunin då. Utan förstörelsen av den kapitalistiska staten och folkligt deltagande, fanns det inga möjligheter till bristning och skapandet av en ny civilisation, vilket de ofta kallade den nya värld de tänkte ut. Han sa saker som följande:

"Fri organisation kommer att följa statens avskaffande. Samhället kan och måste påbörja sin egen omorganisation, som dock inte får genomföras uppifrån och ner, inte heller i enlighet med någon idealplan som projekterats av några få visa män eller filosofer, inte heller genom dekret som utfärdats av någon diktatorisk makt, eller ens av en nationell församling eller vald genom allmän rösträtt. Ett sådant system skulle, som redan har sagts, oundvikligen leda till bildandet av en regeringsaristokrati, det vill säga en klass av människor som inte har något gemensamt med folkmassorna; och denna klass skulle säkert återvända för att exploatera och underkuva massorna under förevändning av allmänt välbefinnande eller statens frälsning()Faktiskt, vad ser vi i historien? Att staten alltid har varit arvet från en privilegierad klass."

Från nuet men förändras från andra praktiker och en annan logik.

Det är sant att vi måste göra övergången till ett annat samhälle inom detta system. Men levd erfarenhet tyder på att det finns medel, inriktningar, användning av instrument, användning av institutioner och organiseringsformer av sociala aktiviteter som måste förkastas om vi vill bilda sociala krafter som verkligen kan åstadkomma förändringar i den sociala organisationens innehåll och former. Det är ett väsentligt alternativ om vi vill bygga ett annat samhälle, i syfte att bilda ett annat sätt för den uppsättning sociala relationer som utgör ett samhälle.

Det finns en lång erfarenhet av att försöka välja korta vägar, i princip statliga, av socialism och rörelser som postulerade att övervinna kapitalismen. Allt detta i realismens namn, av behovet av att pragmatiskt se vägen mot förändring, att välja förmodade vägar där, enligt dem, strävanden efter förändring kan hybridiseras till vår fördel med systemets reproduktionsmekanismer. De sa till oss att vi kan vara inne i samma maktkretsar som historiskt sett etablerades för att säkerställa större effektivitet av dominans och att vi därifrån, arbeta och producera politik i dem, kan göra förändringar som kväver samma dominerande kanal i världen. att vi är insatta och att vi som arbetare reproducerar det dagligen. Som logik är det ganska dåligt.

Vad historien visar, och även de teoretiska produktioner som erkänns som viktiga av hela arbetarklassen, är att dessa kraftanordningar absorberar och gör funktionellt för systemet allt som kommer in i dess cirkulation. Det är också uppenbart att med systemets logik kan man inte tänka på problem i strid med det. Alla dessa mekanismer, hela denna institutionella uppsättning är inte tom, i själva verket är den full. Full av ständiga produktioner till förmån för att upprätthålla, reproducera och återskapa denna typ av samhällsordning. Det verkar inte på något sätt vara en bra strategi att välja de vägarna, de platserna och lederna som har en ägare och samtidigt makten att trycka sin stämpel på det som kommer in där.

"Samhället kan och måste börja sin egen omorganisation", sa Bakinin till oss i texten vi infogade ovan. Ja, det är värt att notera att det finns en uppsättning aktiviteter som kan och bör utföras från och med nu inom

kapitalistiska samhällen. Sociala och politiska aktiviteter som låter befolkningen vara med och lösa problem. De producerar samtidigt föreställningar och erfarenheter som leder till att medvetandet växer och förtroendet för den egna styrkan. Ju större organisationsformers möjligheter till autentisk socialism desto mer folkligt deltagande har utvecklats i stadiet före grundläggande omvandlingar.

Vi tänker dock på något som verkar ha en grund: att destruktureringen av ett system öppnar för nya möjligheter och ger upphov till nya kombinationer. De nya som inte fanns i föregående ordning. Därför kan gränserna inte bara ses med en laddad blick på den horisont som vi har framför ögonen idag. Inför vissa förändringar måste möjligheter uppstå som inte kunde föreställas i den tidigare situationen. Det finns situationer som, producerade av en bristningsprocess, genererar diskontinuitet med en del av det som finns och ett nytt scenario. Naturligtvis är de inte magiska "hopp", de upprätthåller sin relation med det som föregår dem. Men det är också värt att notera att dessa möjliga situationer inte kan överraska oss som politisk organisation och att vi skulle behöva vara tekniskt förberedda på sådana händelser om de inträffar.

Populär makt och brott.

Att säkerställa genomförbarheten av implementeringen av folkmakten, som vi har definierat det ur vårt libertarianska perspektiv, är strategiskt relaterat till en specifik definition av det revolutionära brottet. Denna definition utgör en av de grundläggande kärnorna i den latinamerikanska vänsterns strategiska debatt idag. Jo, det finns förslag som inte syftar till att stärka människorna utan snarare på att söka deras anslutning och kanalisera deras stridskraft och önskan om förändring mot de klassiska vägarna, det vill säga de institutionella aspekterna av dominanssystemet.

Den kurs som den revolutionära processen kan följa och de specifika egenskaper som åtgärderna för att konfrontera systemet antar beror just på autonomin hos denna folkmaktsprocess. I den meningen uppfattar vi uppgiften som en effektiv ansamling av människor som skapar organisatoriska instanser som är deras egna, nya former av oberoende institutioner, nya mekanismer som äntligen möjliggör det revolutionära brottet i termer av ett folkligt resultat. Det råder ingen tvekan, påpekar historien, att möjligheterna till socialistisk konstruktion stärks i proportion till folkligt deltagande och försvagas om upprorshändelserna uteslutande uppfattas utifrån en synvinkel som tenderar till kopulära förändringar inom samma struktur herravälde.

Vi tar ansvar, det som har sagts uppfyller ett precist och mycket allmänt syfte, men nödvändigt för att klargöra en inriktning av militant arbete. En annan fråga är hur vi kommer att se denna folkmaktssituation presenterad i själva den socialpolitiska verksamheten i de konkreta formationerna av vårt Latinamerika idag.

De nedanståendes framträdande roll och deras makt.

Vi har definierat makt som **förmågan att prestera**, inte som förtryck. I det här specifika fallet, för att grafa upp det, kapaciteten hos ett folk att förverkliga sina olika intressen och ge sig själva en form av organisation som är baserad på andra baser, på andra värderingar än de befintliga. Låt dem säkerställa solidaritet, frihet och rättvisa när det gäller autenticitet.

Makt definierad på detta sätt, även om vi uppfattar den som fungerande i komplexa samhällen med långt ifrån enkla tekniska nivåer, likställer vi den inte vid något tillfälle med begreppet regering. Vi kommer att göra några exempel för att göra idén tydligare. Makten ligger i kontrollen över medlen för produktion av varor (fabriker, fält, gruvor, etc.), i massmedia (tidningar, radio, tv-kanaler, datoranvändning i allmänhet), i tjänster (transport, energi, hälsovård, kommunikationer, etc.), i de koncentrerade beslutsmekanismerna (forskning, vetenskapligt arbete), och i (fjädrar som motsvarar den politiska nivån), i de "rättsliga" instrument som upprättas kollektivt, i de ideologiska strukturerna, i studieplanerna, i de olika kulturella manifestationerna.

Denna kontroll tillhör det kollektiva folket genom de organ och institutioner som har utvecklats under processen och vid maktövertagandet. Hur detta ovan och nedan som Bakunin berättar för oss har artikulerats och som är fritt från auktoritarism och hierarki. Det är väl inte slutet på historien, än mindre slutet på den ideologiska kampen och kanske lite till. Det kommer att finnas många spöken från det förflutna, en kapillärkraft, spridd över hela samhället, som kan ha kapacitet att reproducera värderingar och institutioner i systemet. Dessutom kommer alla kretsar som påverkas i detta första skede av djupgående förändring att vara spända.

Maktens komplexa natur tvingar oss att anta lika komplexa strategiska riktlinjer. Inför en strategi av etablerad makt som syftar till att vidmakthålla den, måste vi motsätta oss en strategi från de förtryckta klasserna som syftar till att bygga en folkmakt som säkerställer en bättre och rättvis funktion för samhället som helhet. Kon-

ketiseringen av folkmakten kräver förberedelse av de förtryckta klassernas organisationer som är avsedda att överta den och konsubstantieringen av dessa organisationer med den roll som de måste spela, eftersom att bygga folkmakt inte innebär att maktens konstituerande delar erövrar med våld. social-politiska av de förtryckta och att omedelbart arbetet med ruptur inte fungerar uppsättningen av sociala behov.

Därför handlar det inte bara om att ta bort den nuvarande centraliserade globala makten från de härskande klasserna utan om att sprida den, decentralisera den i folkliga organisationer, omvandla den till något annat. Att omvandla det till en ny politisk-social struktur. Den folkmakt som utövas av arbetarna och människorna med organisationer som de kontrollerar, i stort sett demokratiska och deltagande, kommer att vara de som tar över sådan kontroll och tillägnar sig de ledningsfunktioner som utövas från den statliga sfären. Det är därför en populär maktstrategi måste ha som sin väsentliga utgångspunkt uppbyggnaden av dessa organisationer och detta är en central politisk uppgift som redan borde spela en frontlinjeroll när det gäller att avgöra om den revolutionära framtiden kommer att vara socialistisk och frihetlig eller nej. Det är därför som nederlaget för den kapitalistiska och auktoritära ordningen, av autentisk folkmakt, utspelas varje dag, i förhållande till hur det politiska och sociala arbetet är permanent inriktat och specificerat.

Att skapa eller återskapa, stärka och konsolidera de arbetarfolkliga organisationerna för alla de förtryckta och försvara deras roll är att steg för steg befrukta den enda möjliga socialismen. En socialism i frihet, där alla teknisk-vetenskapliga framsteg som vi känner till idag ställs i tjänst för ett bättre socialt fungerande som gynnar människor, hela folket.

Lärdomar om kapitalism och orsaken till dem nedan.

Särskilt detta senaste århundrade av kapitalism och folkkamper lämnade mycket material för reflektion och studier. De lärde oss att systemet har en mycket stor förmåga att utvecklas och att övervinna sina svårigheter eller smälta sina interna kamper; att dessa slingrande metoder inte orsakar djupa kriser, att de till och med kan vara konstituerande element som ger den liv, som säkerställer dess utplacering, dess förändringar i den dominerande maktens rotationer även på den imperialistiska nivån. Allt verkar tyda på att ett sådant här system inte begår självmord. Också att det inte kan förväntas att dess interna process kommer att underlätta vår uppgift, att en sådan process kommer att skapa element för socialismens ankomst. Hela dess existensstrategi strider mot de grunder som ett samhälle behöver för andra typer av sociala relationer som de som tänks i termer av socialism. Och vi tänker på folkmakt i termer av frihetlig socialism.

De anordningar, mekanismer, institutioner, vanor, beteenden, idéer som översvämmar det sociala livet, själva sättet att närma sig produktionen av varor och tjänster, deras förhållande till naturen, kräver att de vänds upp och ner för att möjliggöra ett annat sätt att leva på. Ingen bra produkt kommer ut ur detta sociala och organiska universum för dem nedan. De gamla idéerna om att öka progressivismen allt eftersom kapitalismen utvecklas har begravts, tillsammans med en rad andra paradigm, av historien. Vi använder begreppet "de underifrån" eller "människor" med en precis innebörd. Det har ingenting att göra med den innebörden av "civilsamhället" som gör ett rent blad med de klasser och klassfraktioner som finns i det. Det där "civila samhället" som utesluter de dominerande maktstrukturer som cirkulerar genom det och som också är systemets stöd. Det där "civilsamhället" som jämför olika intressen samtidigt som det kapar, maskerar, en brutal verklighet.

Vår politiska skyldighet från och med nu.

I enlighet med den samhällsmodell som vi vill bygga, sker vårt agerande i övergångens nu och i morgon längs två ömsesidigt beroende och odelbara axlar: folkmakt och specifik politisk organisation. När det gäller den första, som vi redan har sagt, varje handling av direkt demokrati, deltagande, är varje självstyrd instans ett bidrag till den konstruktionen. Men samtidigt är det viktigt att ta till sig historiens lärdom att det är omöjligt att nå ett samhälle av socialism och frihet, utan en stark politisk organisation införd i vår tids verklighet. Komplexiteten i en transformationsprocess kräver en hög nivå av förståelse för sociala mekanismer. Det tvingar oss att gå med ett finalistprojekt med sådan smidighet att det kan vara operativt under de mest olika konjunkturförhållandena. Posera och lös problem, planera handlingsperioder, var uppmärksam på förändringar, uppskatta dina egna styrkor, fiendens och specifika vänners. Utveckla en analyskapacitet som gör att du kan visualisera händelser för att kunna verka mer effektivt i dem. Arbeta för teknisk och politisk utveckling som tillåter relevant genomslag.

En annan väg, en annan produktion kräver socialism.

Låt oss komma in på några pretentiösa vägar. Så vad är vägen idag? Man kan mycket väl fråga och det är en korrekt fråga. Som utgångspunkt tycks den historiska erfarenheten av detta halvsekel tyda på att inte gå in i systemets hårda kärna i syfte att förändra. Välj inte de element som reproduktionskraften har för att skapa något helt annat. Leta strategiskt efter de punkter där systemet är mest sårbart och där dess kontroll är relativ, något svag, det vill säga de reaktioner och motstånd som dess förtryckande politik väcker inom sociala områden som det inte helt kontrollerar. Vad betyder detta specifikt? Man kan med rätta fråga sig. Tja, ett syntetiskt och initialt svar leder oss till ett neuralgiskt ämne. Ämne som vi bara kort kommer att nämna.

Systemet producerar inte bara reproduktion av dess grundläggande relationer. Genom att baseras på dominans och exploatering, största möjliga vinst, hänsynslös konkurrens, fruktansvärd individualism, marknaden som en stor gud, det ständiga fysiska eller psykologiska förtrycket av förtryckta agenter, rikedom och makt endast för en dominerande klass, en industri "kulturell" som försöker införa vissa värden, samtidigt producerar, utan att ha för avsikt, ett annat universum, en annan situation. Och så uppstår de utanför maktens centra om den grundläggande nyttjanderätten av varor och tjänster är en stor del av befolkningen, och det systemet kastar majoriteten av mänskligheten i misär, och exkluderar dem successivt. Detta universum av människor som är berövade allt (nödläge) eller nästan allt (fattigdom) eller som har tillgång till väldigt lite av det de strävar efter, (lägre medelklass) består idag av nästan 80% av världens befolkning. En viss mängd kulturella förändringar har ägt rum i detta universum. Överlevnadsmekanismer, ursprungliga former av ömsesidigt stöd, att leva med tillfälliga arbetsformer. I sådana vardagliga existensförhållanden dyker nya tekniker och sätt att tänka och känna upp. Många beteenden som är oönskade och bekämpas av systemet. Det är en värld som inte tror på vissa diskurser, institutioner och sociala och politiska praktiker. Det finns grader av förändring i föreställningar om rättvisa och rättigheter, förändringar som tar avstånd från de helgade. Ytterligare ett historiskt ämne produceras, både personligt och kollektivt. Det finns det dagliga militanta arbetet som vi har hänvisat till, men det finns andra med större intensitet, större volym, som vi måste vara uppmärksamma på och om möjligt förutse dem i våra analyser.

Tja, det finns ögonblick då många sociala problem förtätas och svar och sociala mobiliseringar av olika tecken och styrkor uppstår. De är ögonblick av direkt aktion som möjliggör stridbar social utveckling och politik relaterad till våra idéer. Hur vi agerar där kommer att komma ut mer eller mindre stärkta. Det finns många exempel på folkliga uppror i vårt Latinamerika och kanaler som de öppnar och som kan upprätthållas och fördjupas annars återgår systemet för att skrämma dem.

En banas flytbarhet.

Tiden för processerna kan inte bestämmas enbart av sinnet. Det är därför vi har insisterat på att tala om ett nytt sätt att bedriva politik, att bygga ett starkt folk, att artikulera dessa två instanser i ett sammanhängande fält. Det är också viktigt att strategi (på dess olika nivåer) och taktik har ett förhållande av ömsesidigt inflytande. Jo, taktik måste finnas inom strategin och detta genomförs genom den. Även om de är olika fält måste de vara permanent sammankopplade. Det är tydligt att strategin markerar generella fält, aktion guider, grundläggande koordinater, å sin sida måste sicksacka beroende på den konkreta historiska aktionens flytande men denna sicksack måste göras inom vissa ramar och med visst innehåll är inte möjligt med i något förändringsprojekt. De är olika metoder och man kan inte tilldela dem en liknande karaktär eller ignorera det som är unikt med var och en, det område som var och en täcker tillräckligt. Att gå ner, från början till slut, principerna för taktiken utan motsvarande "medlingar" gör talet endast deklamerande och kan ha en trevlig etisk ton. Men det är naturligtvis inte vårt syfte.

Byggandet av "En stark folk" kräver då ett visst regelbundet socialt arbete och en politisk organisation som är artikulerad till det arbetet. Att få erfarenhet av det som, sett på långt håll, verkar vara en mycket komplex fråga och som inte är så när man är bekant med den, när vi använder och kombinerar dem dagligen inför olika händelser. Lämpliga reflexer genereras för arbetet och resultatet är en idealisk hantverkare för aktionen med revolutionerande avsikt. Naturligtvis innebär detta att ge latheten en kamp på döden.

För att upprepa lite, men vi tycker att det är bekvämt, kommer vi att använda begreppet social för att beskriva aktiviteter som: fackföreningar, kooperativ, grannskapsprotestarbete, mänskliga rättigheter, ursprungsrörelser, bönder, allmänna och specifika frågor av en protesttyp eller för omedelbar förbättringar såsom hälsa, bostäder, etc. Genom politisk organisation, en syntesinstans, som försöker säkerställa kontinuiteten i strategin,

den teoretiska utarbetandet, utvecklingen av tekniska instanser, de allmänna riktlinjerna i situationen, tillhandahållande av effektivitet för konfrontationer. , den allmänna visionen av de partiella striderna, platsen för fiendens strategi i varje ögonblick, den ständiga inläringen av vad den populära kampen avslöjar, främjandet av allianser som processen ger råd. Att bygga ett förslag till socialt fungerande för nuet, för hela samhället, där förändring bearbetas utan avbrott. Att så exakt som möjligt, i sitt nuvarande tillstånd, lokalisera staten som klassfiendens speciella politiska struktur, all dess repressiva förmåga, alla dess "perversa fantasi"-institutioner: val, parlament, osv. men samtidigt ha i åtanke att den dominerande kraften inte bara finns där, att den löper genom olika artärer i den sociala kroppen.

Vi lokaliserar alltså det sociala och det politiska som två plan av samtidig och korrekt artikulerad handling. Men var och en med sin relativa självständighet, med sin egen specificitet. Vi är alltså anhängare av samtidigt arbete, inom samma projekt: av frihetlig politisk organisation och arbete inom hela det sociala området. Vi är anhängare av uppbyggnaden av folkmakten, som organisationen redan meddelade i material från 1960 och framåt.

Men vi måste säga att grunderna för detta tillvägagångssätt har inskrivits i själva gryningen av den libertariska uppfattningen om socialism. Den sociala revolutionen; staten som ett uttryck för klassfienden; ett samhälle baserat på solidaritet i motsats till kapitalismens grymma själviskhet; icke-användning av systemets mekanismer: val, parlament, att inte ta positioner i staten; undvika institutionalisering av fackföreningar. Det var dessa socialpolitiska förslag och praxis som markerade en allmän kurs för att undkomma systemets dödliga famn, dess klibbiga, bedrägliga nät, och ibland så attraktivt för många. Grafiskt brukade de säga det på dåtidens språk: "gå inte in i fiendens grenar."

Ovanstående och nedanstående som homogena fält. Demontering av det gamla.

En revolutionär process kräver att dess riktning är nedifrån och upp och inte tvärtom som nästan alltid föreslås. Av det nedan och det ovanför som Bakunin hänvisade till och som inte innebar hierarki utan snarare sociala organisatoriska instanser. Från människorna själva, underifrån, från dem som lider av systemets stränghet, från dem som gör motstånd, skapar och söker organisationsformer för att försvara sig själva. Detta innebär i militans en produktion av en kultur för dess passage i den föreslagna sociala förändringen. Det innebär, låt oss säga i förbigående, också vissa förändringar, internalisering av projektet, redan i "stil" och militant beteende. Tja, som de säger: det är svårt att göra pumpagodis med potatis.

Uppgiften att ta bort det gamla, flytta det, dekonstruera dess struktur är en daglig uppgift och inte en punktlig och episodisk. Vi är en del av konstruktionen av en situation och dess användning beror på vad vi har gjort tidigare. Daglig uppgift som måste utföras inom de olika folkliga uttrycken och att söka största harmoni med oro och brådskanie upplevda så att denna nödvändiga förutsättning för folkligt deltagande är närvarande. Att de inte är ensamma praktiker av dem som, som verkar utanför populära känslor, bara blir arga på folket. Det är inte att följa vanor som påtvingats av århundraden av konstruktion av ett ämne för ett system, det är en daglig uppgift av militans för dekonstruktion inom och inifrån folket. Det är attackerande strukturer som har sin släktforskning, sin utplacering och som bor i olika "territorier" i systemet.

En uppgift inom fiendens territorium, kopplad till flera motstånd och kamper, de flesta av dem kräver eller kräver sociala förbättringar. Efterlyser reformer angående deras livs existens. Men som vår teoretiker Malatesta sa: frågan handlar inte om att uppnå förbättringar utan med vilken anda, med vilken bakgrund det görs. Han tillade att att uppnå reformer inte är detsamma som att vara reformist. Vilken folkmakt som än byggs måste ha ett mål från början: socialism. Utan den guiden kommer det inte att finnas någon emancipatorisk framtid. Denna process att bygga folkmakt kan åstadkomma förbättringar och är inte i samklang med den något magiska premissen: "så mycket värre, så mycket bättre." Eller "allt är sig likt", vilket skymmer särdragen hos olika processer som, även om de kan, och detta är fallet i den kapitalistiska världen, har delar av systemet, samtidigt har singulariteter som etablerar särskilda rum som måste vara utnyttjas. Kapitalism i ett tillstånd av diktatur är inte detsamma som i ett tillstånd av klassisk borgerlig demokrati. Utan att göra en värderingsbedömning kan man säga att båda situationerna lämnar handlingsutrymmen som är olika.

Varför vill dessa anarkister alltid ha en revolutionär process? Det är inte ett romantiskt eller nostalgiskt val. Det är ett nästan starkt rationellt val. Den bygger på en logik som detta århundrade av kapitalistiskt fungerande

indikerar för oss, med en idag mer än vältalig i sina favoriter. Vilka saker är så hemska att de kräver att vi ändrar oss nerifrån och upp och grundligt? Vissa data kan vara illustrativa i relation till våra "händelser". Låt oss se.

Transnationella företag, nyliberalism och imperialistisk makt.

Vi kommer att ta data som inte kan anklagas för "rabiata radikaler." Utan tvekan, i detta ämne, är den avvägning som gjordes vid mottoppmötet i Wien i år, för inte så länge sedan, av intresse: *"Transnationella företag utövar enorm makt i världen, en makt som påverkar allas liv. Transnationella företag går runt i världen och ställer arbetare, samhällen, till och med hela regioner eller länder mot varandra, och skapar hänsynslös konkurrens där mänskliga rättigheter till slut undergrävs överallt. Transnationella företag är obestrida aktörer i främjandet av nyliberal ideologi, en följeslagare på vägen mot "denna globalisering". Latinamerika och Karibien är två av de regioner i världen som har drabbats hårdast av dess förödande konsekvenser: arbetslöshet och arbetsotrygghet, tillväxt i fattigdom och marginalitet, förstörelse av jordbrukssystem i jakten på jordbrukets monopol, kränkning av rättigheterna av ursprungsbefolkningen och bondebefolkningen, plundring av naturresurser, privatisering av offentliga tjänster, avindustrialisering, krympning av utrymmet för stater och regeringar att reglera sina ekonomier."*

De som lämnade imperialismen för döda är inte bra för gravgrävare. Imperialismen lever och förtrycker som aldrig förr. Samtidigt har staterna i de mest industrialiserade länderna mångdubblat sina funktioner på olika områden. Det är också sant att det är en annan form av den kapitalistiska staten eftersom den har slutat ta hand om vissa tidigare funktioner och tagit på sig andra. Det är en form av stat, i detta stadium, där stora transnationella företag spelar en annan roll än det klassiska företaget i andra tidigare stadier. Där internationellt finanskapital dagligen korsar den politiska nivån. Det är strukturer, de ekonomiska, rättspolitiska och ideologiskt-kulturella som idag har en mycket specifik artikulation.

Vårt Latinamerika och uppbyggnaden av folkmakten.

Jag tycker att det är bra att nämna några historiska fakta eftersom arbetet till övervägande del är mer eller mindre teoretiskt.

Det finns olika sociala mobiliseringar. Ursprungsrörelser med vissa partiella och allmänna anspråk; väpnad kamp som i Colombia och Mexiko samexisterar med sociala rörelser; folkliga uppror mot regeringar och krav på nationalisering av naturrikedomar mot imperialistiskt plundring; folkomröstning mot regeringsbeslut eller till förmån för vissa sociala och politiska situationer; upprepade uppror som i Bolivia; motstånd som går över gränser och blir en enda röst mot ALCA eller-FTAA; miljörörelser till försvar av den naturen som så missbehandlas och slits sönder av systemet; missnöje som kommer till uttryck i traditionella val med människor som röstar emot det som redan är motbjudande och känner hopp, i olika grad, i väntan på att nya, bättre saker ska komma. Val, som i allmänhet, snart svika befintliga små eller stora förväntningar.

Just detta kopplat till institutionella och valprocesser, som inte direkt bygger folkmakt, är också värt att ha i åtanke som data från en annan verklighet än andra historiska ögonblick.

Vi har sagt det andra gånger, val kan också ses som undersökningar som avslöjar missnöje och sökningar från befolkningens sida. Där själva valet och all den politiska tekniken från de uppi från som hålls i det misslyckas med att omintetgöra ett visst medvetandetilstånd som konjunkturrellt har ett uttryck i den fantasimekanismen. Valmekanism som inte motsvarar strider som pekade mot andra horisonter, som i fallet med Bolivia till exempel. Och där saker och ting ibland är väldigt blandade.

Trots all mediabevakning som denna undersökning presenterar, noteras det vid tillfällen att viktiga aktiva sociala sektorer med organiserade eller spontana uttryck avgjort är positiva till grundläggande förändringar och för tillfället spelar de ett kort som inte är på sin plats på den institutionella sajten på grund av alla den symboliska kraften som fortfarande presenterar, i vissa imaginärer, detta spindelnät. Andra gånger säger också det populära förkastandet av regeringens politik en del. Naturligtvis måste vi i alla dessa valprocesser ta hänsyn till de mekanismer som satts i spel av höger- och center-högerallianser, den enorma roll som massmedia, multinationella företag, den nordamerikanska ambassaden och andra spelar.

Ja, vallösningen framstår som blandad med olika uttryck för konstruktion av folkmakt, av direkta agerande från sociala rörelser i jakten på nya former av social organisation som i högre grad innehåller folkligt deltagande. Reagerar mot gammal praxis. Men alla valtillbehör och tal som upphöjt nämner det centrala i folkets krav

dyker upp vid de "lämpliga" ögonblicken. Och i denna episodiska valterräng, som det har hänt, finns det en förkärlek för figurer som verkligen representerar lite eller ingenting av det och som snabbt försöker demontera ingredienserna med den största transformativa potentialen. Det finns en hel väldigt pervers symbolvärld som fortsätter att spela starkt och som tydligen kommer att projiceras under ganska lång tid, vilket förhindrar autentiska förändringar.

Men dessa förslag verkar inte träffsäkra, väldigt laddade med ett elitism-avantgarde att alla dessa folkmakts uttryck och kamp är till liten nytta om de slutligen hamnar i valkanalerna utan viktiga prestationer. Prestationer måste lokaliseras historiskt och i ett annat område. I en rytm som kanske inte lämpar sig för den oroliga kommer de att bära frukt: mångfaldigandet av uttryck för direkt aktion, av självförvaltning inom olika områden, av organisering av det folkliga med former som inte syftar till att bli institutionaliserade, den växande misstron på borgerlig demokrati, den politiska "kasten" och det gamla sättet att bedriva politik.

Till exempel i Bolivia vände sig folket till Sánchez de Lozada och Mesa följde en i huvudsak liknande politik, men folkrörelsen gick ut på gatorna igen och vände sig till Mesa, en indikator på att deras organisatoriska erfarenhet och deras medvetenhet om deltagande inte var De hade dött av frustration. Vilket inte betyder att Evo Morales nu representerar de kraven, men han har inte så mycket alternativ till att ta del av det, eftersom hans politiska liv kommer att vara inblandat.

Till exempel i Bolivia störtade folket Sánchez de Lozada och Mesa följde en i huvudsak liknande politik, men den folkliga rörelsen gick ut på gatorna igen och störtade Mesa, en indikator på att deras organisatoriska erfarenhet och deras medvetenhet om deltagande inte var De hade dött av frustration. Vilket inte betyder att Evo Morales nu representerar de kraven, men han har inte så mycket alternativ till att ta del av det, eftersom hans politiska liv kommer att vara inblandat.

Man har sett att på grund av dessa ökända regressioner, främst främjade av partier som betecknas som progressiva, att kampen inte dör för dem nedan eftersom de redan har rötter av ett visst djup.

De är enorma reaktionära strukturer och politiska förslag fulla av "nya" löften som får detta relativt nya universum som har vuxit fram att välja vägar som ibland leder det till snubblar; provisoriska vägar i specifika och knepiga fall som uppstår och som de ännu inte helt har övergett. Att de kommer att överge när de lyckas bilda ett eget generellt förslag om nya sociala relationer, något som inte kommer utifrån, utan som är byggt inifrån sig själv. Och för att uppnå det krävs en viss socialpolitisk kraft.

Kampen om folkmakten, som har setts i Latinamerika, börjar med vardagliga kamper. Massrörelser har ibland haft stor kapacitet att samla styrkor, i stadsdelar, i folklig samordning för specifika frågor som vatten i Cochabamba, för markanspråk och respekt för ursprungsbefolkningens samhällsliv. Arbetar- och bondeförbund och urfolksrörelser verkade ibland bilda ett starkt, stridbart socialt nätverk, vinna på gatorna och lyfta slagord som i allmänhet inget vänsterparti hade på sin agenda.

Sociala organisationers olika folkliga uttryck med avgörande genomslagskraft är kända och har markerat en form av kamp mot systemet de senaste 15 åren. I Argentina av "Låt dem alla gå nu!"; De störtade också två regeringar i Bolivia; i Ecuador var det tre under de senaste fem åren och ytterligare en i Peru. De var en del av den första kraften i att stoppa försöket med högerkupp i Venezuela.

Idag pågår detta folkliga uppror i Honduras. Vi uttrycker för övrigt vår innerliga solidaritet med allt som är antidiktatur i denna kraftfulla mobilisering där olika sociala organisationer ingriper. Denna händelse, i detta ögonblick, särskilt antikupp, har en mycket mer komplex läsning än bara återkomsten av den konstitutionella presidenten.

Det finns olika uttryck för sociala rörelserns förmåga att agera och utmana de värsta regeringsregimerna och de åtgärder de producerar. De har mötts av polis och militär förtryck med blod och eld på gatorna. Mycket intressanta organisationsformer har getts, idag agerar sociala rörelser på sociala och ekonomiska problem, kamp för hälsa, vatten, sysselsättning, vägar, elektricitet, mänskliga rättigheter, exakta rättigheter för ursprungsbe-folkningar, nu mot en direkt diktatur. De är rörelser som ständigt vänder sig från sociala till politiska eftersom deras krav rör den dominerande maktens intressen och staten snabbt ingriper för att förtrycka dem och på medellång sikt görs ett försök att återföra dem till den borgerliga institutionella domesticeringens väg.

Vi har nämnt att det mer än en gång sägs att det efter dessa uttryck finns lite eller inget gynnsamt kvar, detta förefaller oss vara en gammal diskurs som inte har någon plats i nuet. I många av dessa tal har vi bokstavligen

sett att: om det gamla avantgardepartiet inte är där, med sin grupp av proffs och tekniker, kan det inte finnas någon väg ut. De tänker inte på något annat sätt att göra politik, den upplysta eliten måste vara där för att vägleda allt.

Ja, den politiska organisationen fortsätter att vara av primär betydelse för befrielsen och för kapitalismens brytning och destruktering och början på en annan process på olika grunder. Men den politiska formen som måste sökas är en annan och får inte upplevas som ett avantgarde utan som en annan nivå eller ett annat område av samma kamp och att verka inifrån den är en väsentlig förutsättning.

Vi vill betona något som redan har sagts. Alla dessa kamper, krav, konfrontationer, innebär en process av aktivt deltagande av befolkningen, ackumulering av kunskap från erfarenheter och tillvägagångssätt som produceras i sökandet efter legitima lösningar, alla frågor som är grundläggande i konstruktionen av folklig makt, inom vilken den politiska Organisationen måste hela tiden, väl inne och inte utanför, ha den dubbla artikulation som en process av denna karaktär kräver.

Kan det vara vår tid?

Allt det som har sagts får oss att överväga den frihetliga politiska organisationens roll i denna historiska period: dess strategi, dess organisationsform, dess sätt att göra och vara i nuet. "Vantgarde"-partierna, de som "representerade" proletariatet och folket, verkar vara mer bankrutta än någonsin. Om vi tar vårt Latinamerika under de senaste decennierna av de vi nämnde tidigare, så finns det berikande exempel på hur dessa partier befann sig i marginalen eller i positioner för att reproducera de existerande dominansförhållandena, i de många transcendent och befolkade mobiliseringar som genomfördes av de underifrån i mycket av det drivs av breda sociala organisationer. Bolivia har varit det mest paradigmatiske. Men vi vet att det inte var den enda, att den här situationen var som en flod som rann genom olika punkter på vår karta.

Men samtidigt som folkrörelsen leder relevanta socialpolitiska kamper och går bortom "vänsterpartiernas" förslag, finns det ett ögonblick då de misslyckas, de lämnas utan revolutionära svar och det finns ett vakuum som fylls genast av de vanliga bekanta. Det är många som gör alla utvärderingar angående detta vakuum utifrån logiken i frånvaron av avantgardepartier som syftar till att ta över delar av staten eller den nuvarande statens funktion i syfte att starta en process därifrån.

Det vill säga, de analyserar eller föreslår från samma logik som gjorde att "vänsterpartierna" frånvarande eller förnekade dessa populära vägar som giltiga. Det verkar knappast som att frågan skulle vara ett annat sätt att bedriva politik och ett annat sätt att föreställa sig politisk organisation. Det vill säga, vilken roll bör politiken spela idag i ljuset av den historiska erfarenhet som gått. Det med "caboose" fungerar inte längre och jag tror inte att det med "växellådsremskivor" heller, vi tror att det fungerar, och sett allt från en annan logik, "den lilla motorn" som vi redan har hänvisat till tidigare. Utan tvekan är den politiska organisationens roll fortfarande giltig och täcker ett utrymme som skiljer sig från det för sociala organisationers agerande. Men alltmer verkar det nödvändigt att tydligt specificera dess verksamhetsområde och den praxis som motsvarar den. Det är en annan av våra uppgifter. Och, det förefaller oss, att den som är i samklang med dessa mobiliseringar och som i allmänna termer har föreslagit något som liknar en politisk handling av den typ som är nödvändig som en följd av dessa processer är anarkism.

F.C. – FAU hade bland sin verksamhet en specifik uppgift med väpnad kamp. Har detta orsakat stora organisatoriska problem? Har organisationens struktur genomgått relevanta förändringar?

J.C.M. – Allt detta relaterat till den interna organisationen och förberedelserna och träningen av militans i förhållande till de historiska situationer som ska mötas är en viktig fråga. Det är känt att anarkistiska organisationer av den specifika strömmen och även andra har grundläggande dokument som principdeklarationen och den organiska stadgan. De politiskt-sociala arbetslinjerna, de erfarenheter som implementeringen av sådana riktlinjer ger inom de olika sociala områden som omfattas gör att den organiska stadgan flyttar mer än en gång, uppenbarligen också variationerna av en viss betydelse av situationerna. Inte heller den principdeklaration som hör till en period av organisationen förblir densamma efter flera års militant arbete. Men generellt sett har vi, så vitt vi vet, intrycket att det handlar om mindre rörlighet. Detta beror också på hur principdeklarationen är sammansatt. Om du har kapitel som refererar till historiska situationer eller stadier så blir din rörlighet större.

De allmänna principerna justeras, utvecklas och uppdateras baserat på kunskapsutvecklingen, men detta har i allmänhet en långsammare takt.

Det finns icke-teoretiska ideologiska element som utgör vår organisation, som utgör dess imaginära och sammanhållning och dessa, utan att vara dogmer, är vissheter om den väg som söks och det är därför de genomgår få variationer. I vilket fall som helst, dessa instrument som är artikulerade för hela uppgiften var inte tänkta av oss som medel utan som en del av den allmänna uppfattningen om den militanta dynamiken. Vi betraktar dem som konstituerande element av organiserad anarkism och av samma värde som de andra elementen. Vi vet att det i vår allmänna frihetliga miljö finns ett gammalt argument om att organiserandet bara är ett medel. Detta skulle för oss innebära att man skiljer det sätt på vilket det utförs från praktiken och det är inget litet problem.

Men låt oss fokusera mer på frågan. Att införliva en specifik beväpnad anordning, för att fungera regelbundet, kräver en rad tekniker i enlighet med den specificitet som måste mötas och utföras. Men dessutom, och detta är väsentligt, har dess existens effekter på organisationen som helhet. Det är inte att lägga till ytterligare en aktivitet till de andra som redan finns, det innebär att omstrukturera hela organisationen så att dess samordning med resten av aktiviteterna är konsekvent inkluderad i strategin och naturligtvis inom den allmänna ideologi som täcker den uppsättningen av handling - politik.

På denna specifika punkt: väpnade aktioner, började FAU inte från noll och anslöt sig inte heller till modet med direkt gerillaaktion som slutligen kallades "den gerillafokus". Det började inte från noll eftersom anarkismen hade en historia av mycket fruktbara väpnade direkta aktioner: heroiska, rättfärdiga, expropriande, av grova och blodiga konfrontationer med statlig förtryck. För att uttrycka det snabbt, de strider och episoder som förblev vajande flaggor i historien som Martyrerna från Chicago, Sacco och Vanzetti, den spanska revolutionen, järnpelaren i Durruti och just här i Río de la Plata, den tragiska veckan, kampen och massakern i Patagonien, de hämnande arbetarna som avrättade bödlar. Listan skulle bli väldigt lång och vad vi vill är att ge något bara som ett exempel. Men allt detta som vi nämnde är inte bara ett generiskt exempel, det var i fantasin och känsligheten hos en stor del av militansen som grundade FAU, fruktansvärda förföljelser, fängelser och mord för anarkister, avrättningar och "försvinnanden".

All denna samlade erfarenhet ignorerades inte. Många av dessa händelser, ofta med detaljer, var vanliga samtal på olika platser för anarkistisk verksamhet, men inte bara formellt i skriftlig propaganda eller på ett möte, utan också berättade i broderliga samtal av kollegor som kände till eller deltog i dessa aktioner: Spanjorer som hade bosatt sig här och som varit med i revolutionen; eller expropriatorerna som utsattes för tortyr och långa fängelser; arbetarna som häftigt förföljdes och torterades i Argentina och några här. Det fanns en medvetenhet om att kampen inte var lätt och att revolutionen inte heller skulle bli en snabb process. Gerillaströmmarna som just hade vuxit fram hade en annan syn på fienden och det fanns till och med de som trodde, och till och med sa, att revolutionen var precis runt hörnet.

Marxismen i Latinamerika hade en helt annan historia och en imaginär med nästan inga beröringspunkter med vår. De hade i det ögonblicket den kubanska revolutionära episod som var atypisk för den linje av fredlig samexistens som de kommunistiska partierna på kontinenten proklamerade och att de var den viktigaste marxistiska kraften. Det är därför strategin för fokus och den automatiska överföringen av gerillastrategin uttryckt i det som kallades "fokus" aldrig delades av oss. Vi såg den väpnade kampen ur ett annat perspektiv, och i ett annat historiskt perspektiv. Vi var mycket medvetna om våra länders historia. Precis som det inte fanns några överenskommelser fanns det ingen konflikt med dem som riskerade sina liv inom en annan strategi än vår, vi marscherade längs olika vägar och många gånger samordnade vi specifika tekniska saker. Vi utvecklade den här delen en aning, inte på grund av att det var lust, utan för att de under lång tid i vissa libertarianska miljöer identifierade oss med "fokus" eller "gerillaism" (som de sa) och det var aldrig fallet. Det var ett felaktigt betyg.

Organisationens beslut att sätta upp en beväpnad apparat var inte ett beslut över en natt. Det fanns en hel tidigare process. Inom denna process anpassades organisationsformer, extra organisatorisk infrastruktur för nödfall, alternativa lokaler varifrån fackliga och sociala kollegor i det offentliga rummet skulle verka i tider av förföljelse, definition av kriterier och grundläggande säkerhetsmekanismer för både offentlig militans och för ansvariga kamrater för väpnade aktioner eller starkt stöd för den fackliga kampen.

Detta började till viss del genomföras 1962. 1963 stod det något stilla eftersom behovet av att anpassa den allmänna organiska strukturen för att fungera i enlighet med de svåra tider som förutsågs lyftes på ekologisk nivå, fanns det en grupp av kollegor som inte höll med, eftersom de redan hade ett annat strategiskt tillvägagångssätt som i grunden var icke-våldsfritt, slutligen var de totalt oense. Och detta var en av anledningarna till att ett visst antal kollegor separerade från FAU 1963. Därefter fortsatte FAU denna uppgift att anpassa sin organiska stadga i enlighet med den utvärdering man gjort av den situation som vi hade framför oss och som förväntades förvärras inom kort. Dessa justeringar krävde givetvis ekonomi och för detta gjordes motsvarande exproprieringar. I grunden banker.

Detta började till viss del genomföras 1962. 1963 var det något stillastående eftersom när behovet av att anpassa den allmänna strukturen för att fungera i enlighet med de svåra tider som förutsågs uppstod i organisationen, fanns det en grupp kollegor som de höll inte med, eftersom de redan hade ett annat fundamentalt icke- våldsstrategiskt tillvägagångssätt, och slutligen var de totalt oense. Och detta var en av anledningarna till att ett visst antal kollegor separerade från FAU 1963. Därefter fortsatte FAU denna uppgift att anpassa sin organiska stadga i enlighet med den utvärdering man gjort av den situation som vi hade framför oss och som förväntades förvärras inom kort. Dessa justeringar krävde givetvis ekonomi och för detta gjordes motsvarande exproprieringar. Banker i grunden.

Därmed har vår organiska stagan haft en ryggrad som förblivit nästan intakt och en hel del som gav upphov till nya kommissioner, organ, sekretariat och funktioner för att på ett organiserat sätt kunna täcka uppsättningen av projekterade åtgärder.

Det fanns en logik som skrek åt oss att om en analys av situationen antydde en viss mängd åtgärder av en viss typ, kunde vi inte, efter att ha vetat det, säga saker som: okej, men vi kan inte möta många av dessa uppgifter eftersom de ändra våra principer och innebära faror för avvikelser. Vi skulle alltså dekretera anarkismens olämplighet som en social strömning som strävar efter systemförändring. Vi skulle begrava det eller lämna det som en avlägsen referens till det förflutna. Så här levde vi på den tiden och idag också. Vi har och genomför ett förslag som vi anser är förenligt med folkliga krav eller så lämnar vi allt utrymme för andra, med andra föreställningar, att täcka det. Det finns ingen väg tillbaka i detta.

Redan vid den tidpunkten behövde organisationen en utveckling av den väpnade apparaten. För olika funktioner och för att växa. Att kunna kanalisera sympatier och kamper som kom i våra händer, att lansera initiativ av en viss volym, att ta nya organisatoriska steg, och allt detta krävde också en viss volym av ekonomi som en omedelbar fråga. Naturligtvis var det inte OPR:s prioritet nummer ett, särskilt när det redan hade nått en viss utvecklingsnivå, men det skulle vara en av de aktiviteter som det skulle behöva fortsätta ta itu med med omsorg och viss regelbundenhet. Men i början var det prioriterat. Detta är av de skäl vi just påpekade. (Organisacion Popular Revolucionaria* - Populär Revolutionär Organisation)*

Den repressiva volymen var redan hög, eftersom Tupamaros-gerillan redan verkade och detta krävde adekvat teknisk utbildning av vårt folk för att kunna nå målen och komma ur dem levande. Att fylla vakanser för vissa väpnade aktioner i den repressiva situationen fungerade inte längre. Kärnan i den väpnade apparaten var praktiskt taget alla arbetare, och vi gav vår bästa i vår praktiska förberedelse. Vi gjorde det med stor blygsamhet och ansvar. Vi hade förstått att det fanns saker som man lärde sig allt eftersom.

Men din fråga pekade mer på den teoretiska aspekten relaterad till organisationsformen, i detta fall den organiska stadgan, som fastställde, samtidigt som organisationerna och funktionerna, rättigheterna och skyldigheterna för andra militanta. Man såg till att det inte fanns några luckor i allt som var relevant, vilket senare skulle skapa tvivel och oändliga tolkningar. Kongressens organ var de som beslutade om tolkningsskillnader eller brister som stagan innehöll. Det handlade alltid om att det var kollektivet som skulle lösa den här typen av problem.

Diskussionerna, olika förhållningssätt, åsiktsförändringar förekom i grunden i politiska och sociala analyser. Och det var och kommer alltid att vara väldigt konstruktivt. Att producera en hel kultur av analys och seriös diskussion är ingen liten uppgift för den politiska organisationen.

Det bör noteras, även om det inte är ett ämne som vi kommer att utveckla här, att OPR (väpnad del) inte hade strategiskt oberoende. Det vill säga exproprieringar, kidnappningar osv. Det var inte OPR:s beslut, det var den politiska organisationens beslut genom det organ som representerade den och legitimerades av gruppen.

Detta var till skillnad från all annan gerillaverksamhet i Latinamerika vid den tiden. Vi skulle kunna utesluta den chilenska MIR som passar in i en partiuppfattning. Men naturligtvis från ett marxist-leninistiskt parti med dess motsvarande centralism.

F.C. – Den annorlunda karaktären hos OPR i förhållande till Focus är tydlig. Jag skulle vara intresserad om du kunde beskriva lite hur denna väpnade tekniska uppgift fungerar. Inom vår libertarianska uppfattning, hur möttes den väpnade apparatens marsch?

J.C.M. – Det var ett stort bekymmer redan från början av OPR:s ordinarie arbete. Libertär erfarenhet i denna mening var mycket liten. Inte i aktionsdelen, jag menar naturligtvis arbetet med väpnad direkt aktion inom en organisatorisk ram och i lämplig relation till den allmänna strategin. Med ansvar, självdisciplin och disciplin. Där en grupp kollegor agerade som en annan del av organisationen och inramade sitt engagemang i de kollektiva resolutioner där de deltog som de andra kollegorna. Det finns en kamrat, Carmelo, som satt fängslad i ett annat land och i fängelse i flera år, bodde med kamrater från andra organisationer. Han berättade för oss att militanterna i dessa andra organisationer tyckte att det var konstigt och intressant hur vi hade närmat oss väpnad aktion. Carmelo är en gammal kollega, med mycket erfarenhet och mycket bra teoretisk-politisk utbildning och i flera år har han varit mån om att skriva om ämnet. Förläng ytterligare en upplevelse och ett försök som redan förekommer på ett syntetiskt sätt i volym fyra av ”En historia av FAU”. Så det här ämnet fortsätter att vara intressant och mer utarbetat material om det kommer i sinom tid. För nu kommer jag att ta till en del av det jag nämner i boken som citeras ovan.

Det är utan tvekan en aktivitet som kan leda till många avvikelser, också att se saker ur en vinkel som inte är vår, men vad kanske värre är, kan generera beteenden som vi inte har att göra med och som utgör motsatsen till vad vi vill med vår kamp. Men, som vi redan har sagt, fanns det inget frihetligt stenbrott att hämta vägledning och förslag från. Vi fick sedan experimentera med grundläggande saker i vår ideologi som vägledning. Det var en utmaning men samtidigt en verklig politisk skyldighet.

Det sades om och om igen: ”Vi måste akta oss för att inte tappa meningen med saker och ting. Må vissa värden som är kära och grundläggande för oss inte hamna i vägen. ”Det här är en verksamhet som leder till vissa och mycket komplicerade deformationer och konsekvenser.”

Det behöver inte sägas att förebyggandena var resultatet av vår frihetliga uppfattning och de erfarenheter som fanns i detta avseende, både historiska och de nya som sågs i gerillarörelserna som verkade i olika länder.

Vi skulle kunna säga att det fanns en frihetlig idé om hur denna väpnade verksamhet skulle vara som tog sina första steg. Det fanns en uppsättning idéer som man trodde kunde ge en differentierad karaktär åt detta arbete. Differentierad från den klassiska uppfattningen och praxis. Det var nödvändigt att experimentera utifrån vissa kriterier som motsvarade vår libertarianska matris.

Till att börja med lades vikt vid de ord som användes i relation till nödvändiga funktioner. På grund av det magiska förhållandet som ord och saker har.

Tillsammans med ordet kommer innehållet och med det avvikelsen. Ingen chef någonstans. Att kollegor med visst ansvar bär namnet chefer. Det föreslogs så här och detta löstes och så här praktiserades det.

På detta sätt hade OPR-verksamheten aldrig chefer eller befälhavare. Den hade de ansvariga och fy! om innehållet inte var annorlunda. Tillsammans med detta kom förstås andra saker som bildade en enhet i den kampanjen för att skapa en kultur av motstånd mot ledarskap och epaletter. Tillsammans med ett antal dagliga praktiker, gripna inifrån av en ideologi, prioriterades träningen av följeslagaren. Utbildning så omfattande som möjligt.

Låt oss först titta på några av dessa små vardagliga övningar som hjälpte så mycket under träningen. Den där vardagliga som är så effektiv.

-Att självkritik och värderingsproblematiken inte finns kvar för tomma tal, fristående från det vi gör varje dag. Detta sades, kändes och gjordes.

Problemet med värderingar upplevdes varje dag. Alla OPR-team hade ett utvärderingsblad som beskrev beteenden. Under korta perioder, en eller två månader, genomfördes denna utvärderingsuppgift. Laget självt

utvärderade sig självt och i det fallet var det möjligt att observera både den ansvarige för laget och ligan (ett organ som består av tre lag).

Utvärderingsbladet innehöll värden som: Solidaritet, broderskap, blygsamhet, förmåga att ge. Detta föregick den "militära" operativa kapaciteten i en sådan fil, som naturligtvis måste ha motsvarande nivå.

Detta hade mycket positiva effekter. Till att börja med var kritik och självkritik inga tomma ord, det var inga saker för galleriet. På så sätt blev det normalt, något totalt legitimerat, helt naturligt för en ansvarig att förhöras och till och med begära en funktionsbyte.

Och därmed bröts godtyckliga maktmekanismer. Dessa mekanismer som synligt eller osynligt genererade perversa metoder. På ett sådant sätt att top-down och auktoritära attityder devalverades. Det var en process som krävde en god portion arbete och engagemang, allt löstes inte av sig självt som genom ett magi. Åtminstone i denna "västerländska, kristna och kapitalistiska" kultur är frågan om makt och egots upphöjelse inte lätt att lösa på ett icke-auktoritärt sätt. Utan tvekan var det inte samma sak att stärka dem som att bekämpa dem.

... "kamraten som ansvarar för ligan måste förbättra sig själv mycket. Hans blygsamhet lämnar en del övrigt att önska."...

Dessa kommentarer från en gruppmedlem blev normala och positiva. Samtidigt som deras rätt var verklig, inte en formell fras, förbättrades gruppen. Och det var svårt för en ansvarig att upprätthålla sig själv godtyckligt. Det handlade inte längre om att en ansvarig bara gick upp en dag och sa, låt oss göra lite kritik och självkritik. Och som en logisk motsvarighet kommer många, av rädsla för vad som kan komma närmast, att förvandla detta till ren konformism. Och att allt kommer att förbli som tidigare och till nästa gång. Som det ibland på skämt sågs: "All kritik som vill säga att allt är bra är välkommen."

Det är värt att förtydliga att den dagliga utövandet av dessa värderingar inte fick oss att tappa aktivitetens specifika karaktär ur sikte. Låt oss till exempel säga att det fanns rena exekutiva instanser och permanenta uppgifter som måste utföras på ett visst sätt. Till exempel var det ingen som tvivlade på att det vid tiden för insatsen var den som var ansvarig för den som beslutade om de problem som kunde uppstå och som hade lämnats utanför den tidigare planeringen, det obegripliga. Det var inga mötesstunder.

"Ja, verksamheten kan vara tekniskt militär, men man måste vänja sig vid att nämna det ordet så lite som möjligt. Vi måste använda termer som politisk-revolutionär aktion." Gerardo Gatti sa i ett möte (förbundsstyrelsen).

Viktiga kulturella seder skapades som gjorde de prioriterade värdena till verklighet. Vanor skapades som fick militanten att tydligt se sina rättigheter och skyldigheter. Många saker började bli "naturliga". Att vara auktoritär, godtycklig, oblyg, ostödjande, var inte saker som gick obemärkt förbi och ännu mindre tolererades i tysthet.

Termen befälhavare (Comandante) användes bara på skämt. Vi hade bildat en ideologi som uppmuntrade att ta det som ett skämt och färgade allt detta. Vissa kamrater hade tränats genom att lyssna på episoder av kamp, krav på frihet, för framtida samhällen som var rättvisa och respektfulla mot den mänskliga personen. Samtidigt förkasta alla de maktmekanismer som vill ha underkastelse, som glorifierar kartongmyndigheter och hjältar. Att till illamående avvisa dessa instrument för mänsklig robotisering i de mäktigas tjänst, såsom de repressiva apparaterna. Så, sanningen är att i sammanhanget av den kulturen var det inte givande att se ut som en soldat.

Där fanns den frihetliga idén. Därifrån utgick dessa farhågor om att inte producera revolutionens soldater utan revolutionära kamrater. Det fanns en stark inneslutningsdamm för militaristisk avvikelse och auktoritära metoder. Det var alltså nästan normalt att den väpnade apparaten var underordnad den politiska; att händelserna gjordes utifrån organisationens allmänna strategi, dess nuvarande utvärderingar. Vapnets arrogans fann inte grogrund. Inte heller arrogans i allmänhet.

Försvagade denna betoning på disciplin och självdisciplin, på kollektiv protagonism, på frånvaron av epalletter, på respekt för den militanta som en mänsklig enhet, på likabehandling, på förkastandet av auktoritarism, effektiviteten, utvecklingen och prestationerna hos specifikt beväpnade arbete? Vi kan bekräfta att nej. Under den korta tid som upplevelsen varade kan vi dra mycket olika slutsatser av ett negativt resultat.

Tro inte ens att vi ska säga att det gick smidigt, att allt var en lyx. Nej, inte det! Det ligger inte i vår önskan att idealisera saken. Men när vi såg de fel och defekter som ställdes inför och övervanns eller försökte övervinnas,

såg vi att effektiviteten, att förstärkningen av uppgiften uppnåddes. Den självdisciplinen och en övertygad kamrat gjorde nästan mirakel. Med stora begränsningar och brist på medel löste det sig. Det fanns engagemang, vilja, förmåga för var och en att lösa saker. Det var en acceptabel nivå av prydighet som ökade.

Fomento, Aguilar, ligorna... lagen samlade erfarenheter och skrev historia, skapade en kultur av väpnad aktion som inte hade som referens vad som hade dykt upp vid det historiska ögonblicket och som spred sig över kontinenten, med stora och mycket respektabla hjältemod, men också med mycket imitation och innehåll som inte alls är relaterat till våra syften.

"Vi måste skapa vår egen sak, med vårt eget sinne, i relation till historien om denna plats och våra idéer. Imitation är en dålig rådgivare." Detta var ett mycket delat kriterium.

Något skapades som inte kan dekreteras, som inte ges genom mötesbeslut eller med bra manualer. En förmåga till reflektion utvecklades, för effektivt deltagande av militanten, för att ta tillgivenhet och förstå orsaken till vilken man var inblandad. Det var inte idealiskt och tiden var kort, förstås. Men en övertygelse kvarstod: en frihetlig "militär" aktivitet kan utföras. Och det är en myt att speciellt för detta går allt bättre med auktoritarism och hierarkier.

"Organisationen måste ha värderingar som föregår vad vi vill ha för morgondagen." Det har alltid bekräftats. Och detta gäller för vilken uppgift som helst. Inom denna oro för träningen av militanten, utvecklingen av Deras/våras reflekterande förmåga, finns det en specifik erfarenhet som illustrerar denna situation väl: La Escuelita. (den lilla skolan)

Denna aktivitet var känd med denna diminutiv, kanske var den avsedd att ta bort dess högtidlighet, för att överensstämma med begreppet blygsamhet som så betonades i teamutvärderingarna.

Vad var La Escuelita? Det var en erfarenhet som genomfördes utifrån ungdomar från OPR som hade tagit ett större ansvar. Det var en aktivitet för att överföra kunskap om olika frågor: filosofi, psykologi, historia, pedagogik. Ett försök gjordes att skapa diskussioner och reflektioner kring dessa ämnen. Flera specialiserade kollegor, de flesta lärare, ansvarade för överföringen. Denna aktivitet genomfördes med fullständig regelbundenhet och prydighet. Nando och Silva var två stora animatörer av detta. Det gav fruktbara resultat.

För att se vikten av denna utbildningsuppgift är det nödvändigt att lokalisera det sociala sammanhang där det gjordes. Det var en tid då förtrycket frodades. Konstant patrullering på gatorna, klämmor (slumpmässiga kontroller på gatan), massiva råder, övervakning av misstänkta platser. Under dessa förhållanden var det nödvändigt att sammanföra kamrater från den väpnade apparaten som inte tillhörde samma förbund och specialisterna och professorerna. Samtidigt måste allmän säkerhet och motsvarande uppdelning mellan våra kollegor täckas. Dessutom var huset avdelat för nästan alla, detta krävde extra ansträngning, kollegorna fick flyttas för att se till att de inte visste var de befann sig. Möten involverade huvor som gömde ansikten. Men alla var övertygade om att målet var värt den ansträngningen och den risken.

Initiativet uppstod i Fomento. Det förtjänade inte mycket diskussion. Det rådde enighet om detta. De var enhälligt stödda uppgifter. Militant träning var alltid väl ansedd. Det hade en hel historia bakom sig. Bara Silva, som senare skulle bli en stark underhållare, väckte vissa tvivel. De var i princip följande: skulle det inte vara en uppgift att göra lite senare; det skulle finnas mottaglighet som kompenserade ansträngningen; Upplevde OPR-kamraterna som skulle delta detta som en nödvändighet?

När tvivel hade lösts beslutades det att fortsätta med verksamheten. Organisationen skulle utföras av Rogelio. Nando skulle göra den första delen, som bestod av en uppsättning tester som skulle utföras av alla medlemmar i OPR, och bildade ett team som skulle arbeta med honom. Test som senare skulle diskuteras i ett gemensamt möte. Nando var en psykolog, tekniskt sett av högsta nivå, en person av utmärkt mänsklig kvalitet, han kommunicerade mycket bra. De kollegor som bildade ett team med honom vid detta tillfälle var också proffs. Denna grupp arbetade intensivt och noggrant med förberedelserna och utvärderingen av proven. När denna del var klar gick vi vidare till regelbundna kollektiva möten där ett brett problematik skulle diskuteras.

Resultaten av denna erfarenhet ansågs mycket goda. Men här är det bättre att vi låter en av deltagarna komma till tals, en "lärjunge" som entusiastiskt gick med i denna aktivitet. Kamrat som kom från arbetarklassen. Jag tycker han var från textilindustrin.

-Vad minns du Ruben om La Escuelita?

-Det första var den där psykoanalytiska testprocessen som vi utsattes för. Det var ett antal dagar på golvet på ett sjukhus, i en amfiteater där. Ett batteri av tester, ritningar, berätta historier, tolka fläckar. Alla tester som användes vid den tiden och som dessa kollegor granskade i läsningen, i en kritisk inställning till psykoanalys. Och det var återigen viktigt. Marxismen ägnade aldrig uppmärksamhet åt detta, på sin höjd, till den farmakologiska psykiatrin. Detta var en mycket viktig sak som öppnade en värld av läsningar för mig. Och så installerades själva skolan. Att läsa resultaten av testerna som var spektakulära eftersom de gav, som vi senare skulle se, 90% fick det rätt ("slog spiken på huvudet").

Detta test var en bra förberedelse, sedan bearbetades teoretiska och praktiska frågor. Rent praktiskt, rudiment av sprängämnen, "järn" (vapen) och taktik. Det var frågor av historisk och filosofisk karaktär. En grafisk bild fastnade i mitt sinne, det var en målning som sattes i och togs ut. Att ta itu med hela den vetenskapliga frågan.

En av frågorna som den lilla skolan uppmuntrade var att vi läser fritt, på var och ens initiativ. Om man jämför det med skolan för politiska kadrer i Argentina och andra ställen har det inget med det att göra, till exempel hade perreterna (PRT) (* PRT-ERP *Guevaristiskt trotskistiskt gerillaparti*) mycket ideologi och i järn (vapen) var det mycket röra. I "montos" (* Montoneros: *kristen vänsterperonistisk gerilla*) fanns det mycket militär träning och lite ideologi.

När det gäller den lilla skolan skulle det finnas en rad möjligheter. I varje undervisningssystem kommer det alltid att finnas en relation, en grund för kunskapsöverföring.

En annan sak som jag minns är att uppsättningen batterier i testerna användes kritiskt. För om så inte var fallet, om det ortodoxa kriteriet tillämpades, skulle vi vara missanpassade psykopater. Teknikerna fick omvärdera alla tester med det där speciella kriteriet, de fick lägga in mycket arbetskraft. Kort sagt, oron var stor för att den lilla skolan skulle fungera väl.

Jag vill tillägga till detta att när jag var tvungen att jämföra den uppsättning frågor som hade funnits kvar i mitt huvud med vad jag gjorde i Argentina, ledde hela det marxistiska utbudet till att jag utvärderade vad den lilla skolan var i sin blygsamhet och i sin storhet. Både i psykoanalytiska tekniker och i frågor om mänskliga angelägenheter och filosofiska tvivel.

Endast en marxist kan säga att endast klasskampen rörde historien. Det var bra att fylla ditt huvud med några tvivel och vissheter som du riskerade ditt liv för. Det sammanfattar vad som är underbart med ett utbildningssystem.

FC – Ett annat viktigt bidrag till vår nuvarande anarkism är ståndpunkterna om militant engagemang, hängivenhet för vår sak, inom ramen för en anarkistisk politisk organisation. Vad föredrar du frihetliga socialism eller anarkist? Skulle du kunna prata lite om vikten av dessa aspekter för ett revolutionerande transformationsprojekt?

JCM – Det finns ett gammalt talesätt här: anarkism är ett sätt att leva. De gamla kamraterna från tidigt 1900-tal sa det, de som varit verksamma sedan 1905, 1910, 1920 och så vidare. När FAU startades blev det ordspråket som så ofta kommit från dessa nyktra, blygsamma och självuppooffrande följeslagares läppar ett ideologiskt-etiskt inslag i den första ordningen. Något så enkelt men hur mycket vikt det hade. Vad mycket det betydde! Det innehöll ingen arrogans eller elitism, de menade i en mening, saker som dessa: fullständigt hängivenhet för saken; känna det och öva på det varje dag; vara konsekvent; att motstå att vara delaktig i systemet genom att utöva beteenden relaterade till det; bekämpa ytligheten hos tomma och fåfänga ord.

De ville säga att det finns något som är värt att riskera livet för. Och det där är sökandet efter ett rättvist, fritt och stolidarisk samhälle. Att man inte kunde se så mycket skändlighet, så många fruktansvärda saker och förbli likgiltig eller fundamentalt bekymrad över dina personliga saker och se resten som sekundära frågor.

Men låt oss inte få ett falskt intryck, att något sådant innebar att isolera sig eller förakta olika seder, nej. Dessa militanter fanns bland folket, de organiserade broderliga festivaler, fotbollsklubbar, karnevals-fester, teater, picknick och det var helt normal mänsklig kontakt med grannar, ett familjeliv som alla grannes soner. Den levde genom att korrigera ingjutna defekter, den ägnade så mycket tid som möjligt åt kampen och spridningen av idealet. Till revolutionens förberedelser.

Ja, vi tycker att engagemanget för saken måste vara djupgående, för den politiska organisationen som har ett socialt förändringsprojekt, för den anarkistiska organisationen som försöker organisera allt på ett annat sätt. På det sättet där kollektivet inte avbryter utan snarare stärker personen.

När jag frågas om anarkism eller frihetliga socialism, placerar jag dem som synonymer. Men jag skulle också strikt säga att jag föredrar anarkism. Det är en sentimental fråga, de är känslor-minnen. Och återvänder till vår tid, avslutar redan detta samtal.

För att säga de sista orden om engagemang för saken, skulle jag låta alla FAU-kamrater som torterades, mördades, "greps-försvann" och sköts tala med sitt beteende.

Som så många i vår älskade historia. De ville med sin "själ" socialismens och frihetens morgondag och tvekade inte att sätta sig själva på spel.

Det är de som alltid ger oss ropet "Kom igen! Låt oss gå!", för denna sak förtjänar allt!

Det Anarkistiska Biblioteket

fAu - federación Anarquista uruguaya
Intervju med J. C. Mechoso
2009-2010

Om organiserad Anarkism - Texter från fAu federación Anarquista uruguaya, Voluntad förlag

www.anarkistiskabiblioteket.se